

Greif işgalini yargılayanların karşısında, grev hakkını kullanan Greif işçilerinin yanındayız!

Greif davası; söz-yetki-karar hakkının işçilerde olmasıdır!
Greif davası; sendikal bürokrasiye karşı mücadele demektir!
Greif davası; düzenin yasalarına takılmamak, fiili-meşru mücadele çizgisi ile hareket etmek demektir!

Greif davası; sermayeye ve taşeron köleliğine karşı bayrak kaldırmaktır!
Greif davası; kadın işçilerin örgütlü daha güçlü, kendi örgütlülüğü ile daha özgüvenli, direnişle özgür olduğunun gösterilmesidir!

S.22

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 41

2 Kasım 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Savaşa, sömürüye ve baskıya karşı mücadelede

**Ekim Devrimi
yolumuzu
aydınlatmaya
devam ediyor!**

3

**Ortadoğu, Kürt sorunu ve
"çözüm masası"na çağrı**

ABD ve diğer emperyalist güçler, artı onların Türkiye gibi işbirlikçileri Kürt halkının istemlerini birer koz ve pazarlık konusu olarak görmektedirler.

6

**Kıdem tazminatını
gasp etme planı devrede**

İşçi sınıfını bekleyen sadece krizin ağır faturası değil, yine buna bağlı olarak kıdem tazminatı gibi bir kazanılmış hakkın korunması mücadelesidir.

18

**Dörtlü Zirve gerçekleşti,
sorunlar devam ediyor**

Dörtlü Zirve, 27 Ekim'de İstanbul'da yapıldı. Zirvenin ardından hem ortak basın toplantısı gerçekleştirildi hem ortak bir bildiri yayınlandı.

Ekim Devrimi üzerine - Lenin

S.12

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!

S.23

Savaşa, sömürüye ve baskıya karşı mücadelede

Ekim Devrimi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor!

Sınıfların, sınırların, baskı ve sömürünün olmadığı özgür ve eşit bir dünya kurma mücadelesinde büyük bir kilometre taşı olan Sosyalist Ekim Devrimi 101 yaşında! Bir çağı kapatıp yeni bir çağın, proleter devrimler çağının kapılarını aralayan bu büyük tarihsel eylem hâlâ işçi sınıfı ve emekçilere yol göstermeye devam ediyor. Tam da bu nedenle, başta işçi sınıfı olmak üzere, kapitalist düzen tarafından baskı ve sömürü altında tutulan milyarlarca emekçinin Ekim Devrimi'nin birikim ve deneyimlerinden öğreneceği çok şey var.

İNSANLIĞIN TANIK OLDUĞU EN BÜYÜK ATILIM

Ekim Devrimi, kapitalizmin emperyalist dünya sistemine evrildiği bir aşamada, zincirin en zayıf halkasında yoğunlaşan çelişkiler üzerinden şekillendi.

20. yüzyılın başlarında emperyalist-kapitalist sistem çok yönlü bunalımların pençesindeydi. Emperyalist güçler arasında dünya zenginliklerini yağmalama yarışı kızışmış, bu yarış silahlanma ve militarizmi devasa boyutlara ulaştırmış, yıkıcı bir dünya savaşına yol açmıştı. Çelişkilerin zaten çok yoğun olduğu geri Rusya'da, ekonomik kriz ve savaşın yarattığı ağır yıkım, toplumun derinliklerinde büyük patlamaların mayalanmasına yol açmış, devrimin nesnel koşulları hızla olgunlaşmıştı. Fakat, Rusya işçi sınıfı ve müttefiki yoksul köylülük, Bolşevik Parti'nin önderliği altında kenetlenmeseydi, koşulların olgunlaşmasına rağmen Ekim Devrimi zafere ulaşamazdı. Ekim Devrimi'nin günümüz işçi sınıfı ve emekçilerine bıraktığı en önemli derslerden birisi bu oldu:

"Kapitalizmi proleter devrimlerle yarıtmamak ve yıkmak, bir devrimci hazırlık işidir. Kapitalizmi yıkmak kapasitesine sahip biricik sınıf olan işçi sınıfı devrimcileşmeden, devrimci bir partinin önderliği altında kenetlenmeden, tam da bu sayede tüm öteki emekçi katmanları kendi

birleştirici ekseninde birleşik bir kuvvet haline getirmeden, ne kapitalizm yıkılır ne de proletarya devriminin zaferine ulaşılabilir.

"Bu, tarihin, bu bizzat Ekim Devrimi'nin, onun taşıyıcısı olan Lenin önderliğindeki Bolşevizm'in, bize bıraktığı en büyük derstir. Proletarya devriminin zaferi proletaryanın örgütlü devrimci hazırlığına sıkı sıkıya bağlıdır. 20. yüzyılın başında Rusya'da bu hazırlık vardı, Ekim Devrimi görkemli bir zafer kazandı." (Ekim Devrimi'nin 100. yılı etkinliğinde TKİP adına yapılan konuşmadan..., www.tkip.org)

Muzaffer Ekim Devrimi daha ilk adımında kapitalist sömürü düzeninin temellerine yöneldi. Her türlü eşitsizliği ve sınıfları ortadan kaldırmayı hedef alan tarihsel yolculuğun başlangıç vuruşu olduğunu tüm dünyaya ilan etti:

"Tarihte ilk kez olarak ortaya çıkan bu yeni tipte sınıf iktidarı, Sovyetlerde ifadesini bulan sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti, sosyalizmin kuruluşunun bir ilk büyük adımı ve olmazsa olmaz koşulu idi.

"İkinci adım, devrilmiş bulunan sömürücü sınıfların mülksüzleştirilmesiydi. Kurulu devlet düzeninin alaşağı edilmesine, onun bekçiliğini yaptığı mülkiyet düzeninin tasfiyesi eşlik edecekti. Fabrikalar ve işletmeler derhal işçilerin denetimine verildi, kuşkusuz çok geçmeden tümüyle kamulaştırılmak üzere. Bankalara ve hisse senetli şirketlere el konuldu, tüm iç ve dış devlet borçları geçersiz sayıldı. Toprakta özel mülkiyet kaldırılarak tüm topraklar millileştirildi. Büyük toprak sa-

hiplerinin, kilise ve manastırların elindeki topraklara, üzerlerindeki her türden canlı ve cansız demirbaşlarla birlikte, tazminatsız olarak el konuldu ve her yöredeki köylü Sovyetlerin denetimine verildi. Bu, toprak köleliğinin köklü bir tasfiyesi, özgürlüğe ve toprağa susamış milyonlarca köylünün en temel talebinin bir hamlede yerine getirilmesiydi." ("Dünyayı sarsan 60 yıl", Ekim, Sayı: 309)

Ekim Devrimi bu yönüyle kendisinden önceki tüm devrimlerden ayrılıyordu. Zira, Ekim Devrimi'ni önceleyen tüm devrimler sınıf karşıtlıklarını ve sömürüyü ortadan kaldırmamış, yeni sınıf ilişkileri ve sömürü biçimleri getirmişti.

Ekim Devrimi daha birçok alanda çok önemli adımlar attı. Sovyet toplumunu emperyalistler arasında süren paylaşım savaşının dışına çıkararak, milyonların barış özlemine yanıt verdi. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarıyla enternasyonal ilişkiler geliştirme ve dayanışma çizgisi Ekim Devrimi ile birlikte daha güçlü bir şekilde hayat buldu. Çarlık Rusya'sında köle muamelesi gören uluslar özgürlüklerine kavuştular. Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğini sağlamak doğrultusunda son derece köklü adımlar atıldı, vb...

Örnekler çoğaltılabilir ama bu kadarı bile şanlı Ekim Devrimi'nin insanlığa nedenli büyük kazanımlar sunduğunu göstermeye yeterli.

EKİM DEVRİMİ'Nİ HAZIRLAYAN KOŞULLAR YERLİ YERİNDE DURUYOR
Günümüz dünyasının genel tablosu-

na bakıldığında, Ekim Devrimi'ni mayalayan koşulların yerli yerinde durduğunu görmek hiç de zor değil.

Kapitalist emperyalizm dünya ölçeğinde çok yönlü ve ağır bir bunalım içerisinde. Sistemin tüm temel çelişkileri; emek-sermaye çelişkisi, emperyalistler arası kızırgan hegemonya mücadeleleri, emperyalistler ile mazlum halklar arası çelişkiler her geçen gün derinleşmektedir. İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürü yoğunlaşmakta, açlık, yoksulluk, sefalet ve işsizlik emekçilerin geniş kesimlerini pençesine almakta, emperyalist savaş ve saldırganlık günbegün tırmanmaktadır.

Öte yandan bu sistem doğayı ve diğer canlı türlerini de büyük bir yıkıma uğratmaktadır. Bilim insanları hayvan türlerinin son 40 yılda %60 oranında yok olduğunu ifade ediyorlar. Atmosferin sadece birkaç tekel tarafından %82 oranında kirletildiğini belirtiyorlar. Su kaynakları ise her geçen gün azalıyor. Kısacası, canlı yaşam kaynakları kapitalist sömürü düzeni tarafından hızla tüketiliyor.

Emperyalist sistemin yarattığı bu büyük yıkım, dünyanın birçok bölgesinde emekçilerin öfke ve hoşnutsuzluğunu büyütmekte, derinden derine mücadele dinamiklerini mayalamaktadır. Bu gerçeklik yakın dönemde patlak veren kitle ve halk hareketleri üzerinden açıkça görülmüştür.

Tüm bu gelişmelerin, tıpkı geçtiğimiz yüzyılın başında olduğu gibi bir kez daha devrimlere ebelik edeceğinden kuşku duymamak gerekir. Yeni Ekimler gezegenimiz ve insanlık için hayati bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bu bilinçle Ekim Devrimi'nin deneyimlerinden öğrenmek, dersler çıkartmak, bu çabayı yeni Ekimler'e hazırlık sürecinin parçası olarak ele almak büyük bir önem taşımaktadır. Zira, önümüzdeki fırtınalı dönemlerin kaderini belirleyecek olan, bir kez daha, işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci hazırlığı olacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/41 * 2 Kasım 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Ortadoğu, Kürt sorunu ve “çözüm masası”na çağrı

Ç. İnci

Ortadoğu, emperyalistler arası çıkar çatışmalarının her daim en karmaşık biçimde sürdüğü alanlardan biri olageldi. Petrol ve enerji kaynakları üzerinden süren hegemonya savaşlarında kartların sürekli yeniden karıldığı Ortadoğu’da, kuşkusuz bölündükleri dört farklı coğrafyada Kürtlerin konumu ayrı bir önem teşkil etmektedir. Bugün de Suriye’de vekâlet savaşlarının yerini siyasi çözüm adı altında esas aktörlere bıraktığı bir evrede, Kürtlerin kritik durumu daha belirgin hale gelmeye başlıyor.

Bilindiği gibi bir yandan Kürt halkının örgütlü güçleri Şam ile görüşmeleri sürdürme sinyalleri verirken, bir yandan da uluslararası koalisyon adı altındaki batılı emperyalistlerle, özelde ABD ile girilen ilişkilere öncelik vermektedir. Kürtlerin Suriye masasındaki konumu emperyalistler arası güç dengesine göre şekillenecektir. Kürtlerin beklentisi bu yöndür. Ancak bu masa oldukça karmaşıktır. Zira Suriye’nin geleceği içinde Kürtlerin konumu sadece Suriye’yi değil, İran ve Türkiye’yi de yakından ilgilendirmektedir. Özellikle Türk sermaye iktidarının Rojava’da Kürtlerin kazanımlarına yönelik ne denli saldırgan hamleleri olduğu bilinmekte ve “Fırat’ın doğusundaki terör yapılanmasını da çökerteceğiz” tehditleriyle de bundan vazgeçmeyeceğinin altını çizmektedir.

Tam da böylesi bir süreçte Türkiye’deki Kürt sorununun çözümü için, zaten başka bir seçenek üzerinde durmayan Kürt hareketi, çözüm masalarının tekrar kurulmasını gündeme getirmektedir.

Bölgede yaşanan Kürt sorununa çözüm adına ABD’nin bölgeye ilişkin müdahalelerinden umulan beklentilerin, 2003 emperyalist müdahalesi sonrası başat hale geldiği bilinmektedir. Güney Kürtlerinin özerk bölge üzerinden anayasal bir statü kazanmış olması, bu hayalleri 2011’deki müdahale sonrası Suriye’deki Kürt hareketi için de doğurmuştur. Bunun Türkiye’ye yansımaları, ABD’nin bölgeye ilişkin dönemselsel politikalarıyla uyumlu şekilde Kürt açılımlarının gündeme gelmesi, sonrasında “çözüm süreci”nin başlatılması olmuştur.

Ancak hayatın akışı, başta Rusya olmak üzere emperyalist güçler açısından değişen dengeler, ABD emperya-

ABD ve diğer emperyalist güçler, artı onların Türkiye gibi işbirlikçileri Kürt halkının istemlerini birer koz ve pazarlık konusu olarak görmektedirler. Oysa masada duran bu istemlerin gerisinde Kürt halkının yıllardır yaşadığı acılar vardır.

lizminin Ortadoğu hesaplarını istediği gibi yürütmesine engel olmakta, buna paralel olarak da Kürtlerin konumları etkilenmektedir. ABD emperyalizmine güvenilmeyeceğinin tarihte çokça örneği olmakla birlikte, son bağımsızlık referandumu sonrasında Irak Kürdistan’ında yaşananlar, Türkiye’nin Efrîn saldırısına ABD’nin üstü kapalı onayı gibi örnekler hangi coğrafyada olursa olsun Kürtlerin kurulan masalardan hiç de kazanımla çıkmadığını, kirli pazarlıkların içinde ödedikleri onca bedele rağmen haklarının ve özgürlük istemlerinin göz ardı edildiğini göstermektedir.

Şimdi Suriye’de siyasi çözümün tartışıldığı bir süreçte Türkiye’de de Kürt hareketi bir beklenti içindedir. Suriye’nin tablosunun bile oldukça belirsiz olduğu bu süreçte Türk devletine yeniden çözüm masasına geri dönme çağrıları yapılmaması ise Kürt Hareketi’nin içinde bulunduğu açmazın dışı vurumudur. HDP yöneticileri 2015 yılında yaşananlara dair “o dönemin umut vadettiği” yönünde açıklamalarda bulunarak, bugün de benzer bir sürecin başlaması gerektiğini

ve bunun için her türlü katkıyı sunacaklarını söylüyorlar.

Kuşkusuz başka şartlar altında Erdoğan, ipleri emperyalizmin elinde bir siyasi figür olarak, “çözüm” masalarına geri de döner. Siyasal yaşamını pragmatizm üzerine kuran her düzen siyasetçisi gibi davranır. Ancak gelinen yerde Erdoğan yine pragmatik ihtiyaçları gereği başka bir yol tutuyor. Çünkü gerek 7 Haziran’da gerekse referandumda ve en son seçimlerde görüldüğü üzere Erdoğan, Kürt halkına yönelik saldırıların artmasıyla, şovenizmi güçlendirmesiyle, Kürt siyasetçilerini tutuklatmasıyla iktidarını elde tutmaktadır. 2015’ten beri yaşananlar ortadadır. Sadece çözüm masasını devirmek değil, sınır ötesinde de Kürt halkının kazanımlarına saldırarak elde ettiği bu iktidarı koruma derindedir. Bu nedenle halen yerel seçimler öncesi aynı milliyetçi damara oynamakta, Kobanê’ye, Tel Abyad’a saldırmakta, Fırat’ın doğusuna girme hedeflerinden bahsetmektedir.

Türkiye’de Kürt düşmanlığı bir devlet politikasıdır. Bu gerici zehir toplumun damarlarına uzun süredir zerk edilmekte

ve her fırsatta şovenizm körüklenmektedir. Ve son süreçlerde de görüldüğü gibi bu politika Erdoğan’a iktidarda kalmanın “gücü”nü vermektedir. Kürt hareketi ise bu gerçeği atlayarak, Kürt sorununun çözümü konusunda yıllardır kendini tekrarlayan bir açmaz içindedir. Beklenti halen aynı iktidar odaklarından, emperyalist güç dengelerine göre kurulan masalardan, bölgede oluşan statüko değişimlerinden Kürtlerin payına düşecek “çözümler” üzerinden şekillenmektedir.

ABD ve diğer emperyalist güçler, artı onların Türkiye gibi işbirlikçileri Kürt halkının istemlerini birer koz ve pazarlık konusu olarak görmektedirler. Oysa masada duran bu istemlerin gerisinde Kürt halkının yıllardır yaşadığı acılar vardır. Çözüm beklentisiyle gidilenler, medet umulanlar ancak bunu istismar ederler. Bu masalardan bir “çözüm” çıksa bile bu, geçici olmaya mahkûmdur. Ve batının gelişmiş burjuva devletlerindeki tablo da göstermektedir ki burjuvazinin herhangi bir çözümü halklar arasında istenilen kardeşliği yaratacak güçte değildir.

Gerici-faşist koalisyondaki çatlak ve reformist sol

Fiili olarak 15 Temmuz darbe girişimi ile başlayan, kazan-kazan ilişkisine dayalı, 24 Haziran seçimleri ile de "Cumhur İttifakı" adını alarak yasal statü kazanan gerici-faşist koalisyon son günlerde bunalımlı hale gelmiş bulunuyor.

Hatırlanacağı üzere darbe girişiminin ardından, Erdoğan'ın başkanlık sisteminde söz edemeyecek durumda olduğu bir anda, Devlet Bahçeli "fiili duruma yasal nitelik kazandırmak gerek" diyerek referandumu gündeme getirmiş, ardından Erdoğan'ın/AKP'nin işine gelecek bir şekilde erken seçim çağrısı yapmıştı. Bunun karşılığında MHP kitle desteğini önemli ölçüde yitirdiği, mecliste temsil yetisinin riske girdiği bir noktada ittifak yasasıyla meclise girmeyi garantilemişti. Tüm bu zaman boyunca Erdoğan/AKP iktidarına her konuda koltuk değnekliği yapan MHP, geçen hafta "işin tadı kaçtı" diyerek yerel seçimlerde ittifak yapmayacaklarını açıkladı. Hemen ardından Cumhur İttifakı'nın diğer bileşeni Büyük Birlik Partisi de yerel seçimlerde bağımsız davranacaklarını açıkladı.

Kuşkusuz karşılıklı hesap ve çıkarlara dayanan bu ittifaktaki çatırtı sesi ilkin MHP'nin ısrarcı olduğu af meselesi ile geldi. İçerideki mafyatik uzantıları tarafından zorlandığı belli olan MHP'nin af teklifine Erdoğan, "50 bin uyuşturucu suçlusunun olduğu bir dönemde af çıkarmayız. Bizler uyuşturucuları affeden bir iktidar olarak mı anılacağız" diyerek, karşı çıktı. Af tartışması üzerinden iki tarafın atışması devam ederken, Danıştay 8. Dairesi'nin geçmişte okullarda okutulan "Andımız"ın kaldırılmasını içeren yönetmeliği MHP'ye yakın Türk Eğitim Sen'in itirazı üzerine iptal etmesiyle yeni bir demagojik tartışma başladı. Fa-

şist parti kafatasçı zihniyetine uygun bir şekilde andı savunurken, Erdoğan/AKP ise faşizme karşıtlığından değil elbette, ancak andın barındırdığı Kemalist unsurlardan rahatsızlığından ve tabii yaklaşan yerel seçim öncesi muhafazakar Kürtlere göz kırpmak için Danıştay'ın yetki aşımı yaptığını ifade ederek bu karara karşı çıktı.

Bütün bu tartışmaların ardından MHP, "Hiçbir ittifak, yok sayılması, tez ve önermelerinin görmezden gelinmesiyle ayakta kalmayacaktır. Diğer tarafın üstten bakması, parmak sallamasıyla yaşamayacaktır. Pozisyon hatırlatması, 'çatladi-patlıyor' ihbarlarıyla, şartların kolanmasıyla varlığını idame ettiremeyecektir. Dürüstlük olmadan eşitler arası ilişki sürmeyecektir. Bazıları sevinç taklaları atabilirler. Tartışmalara son vermenin vakti yoktur. Bu kronik süreci uzatmanın anlamı ve alemi yoktur. Herhangi bir ittifak beklentimiz, arayışımız, niyeti-

miz artık kalmamıştır" diyerek, sitemkâr bir açıklama ile en azından yerel seçimler üzerinden ittifakın sonlandığını ifade etti.

Dinci-faşist koalisyondaki bu gelişmeler düzen muhalefetine ve tüm umudunu seçimlere bağlamış reformist solda ilgiyle karşılandı. İttifakın "Cumhur İttifakında çatlak!" çığlıklarıyla karşılanan sonu, seçimlere dair yeni umutlar oluşturdu. MHP'nin, İstanbul Büyükşehir Belediyesi de dahil olmak üzere her ilde aday çıkaracağını açıklaması, AKP'yi geriletecek bir olay olarak değerlendirilip belli bir sevinç yarattı. Koalisyonun bu iki tarafının seçimlere ayrı ayrı katılması elbette ki oy oranlarında bir değişim yaratabilir ancak bunun solda yarattığı hava kendi gücüne güvenmemenin ve seçimlere dair beslenen ham hayallerin utanç verici yeni bir örneği oldu.

Burjuvazinin egemenliği koşullarında gerçekleşen seçimlerin misyonunu tartışmak bir tarafa, özellikle 7 Haziran'dan

beri alenen gerçekleşen usulsüzlükler gözler önünde iken yerel seçimler üzerinden iktidardaki gericiğin geriletilebileceğini iddia etmek işçi ve emekçilere altı boş hayaller satmaktan başka bir şey değildir. Bu iddiayı iktidar bloğunun zedelenmesi üzerinden desteklemek de reformist solun takatsizliğinin boyutunu gösteriyor. Düzen siyasetinin çatlaklarında politika yapma ve öz gücüne değil, düzen siyasetindeki gerici çatışmalara dayanma tutumu, emekçileri her yanıla çürümüş ve teşhir olmuş bu düzene tekrar yöneltmekten başka bir işlev taşıyor.

Oysa yapılması gereken, iktidar bloğundaki gerici çatışmaları bir umut olarak sunmak değil, tersine gerici iktidarın yönetememe krizini, düzen muhalefetesinin aczini teşhir etmek, emekçiler arasındaki sağ-sol, Kürt-Türk, Alevi-Sünni gibi yapay ayrımlara son verip, emek eksenli bir taraflaşma yaratmaktır.

Türkiye kapitalizminin krizinin sonuçlarından biri olan yüksek enflasyon, önümüzdeki dönemde de işçi sınıfı ve emekçilerin sefaletini derinleştirmeye devam edecek. AKP şefleri, TL'nin döviz karşısındaki değer kayıplarının durulmasıyla "zor dönemi atlattık" söylemlerini devreye soksa da, bu kayıpların bir yansıması olan enflasyonun önümüzdeki dönem ve gelecek yıl da yüksek seyirini sürdürmesi bekleniyor.

Merkez Bankası'nın (MB) 31 Ekim'de

Merkez Bankası'ndan kriz itirafları

açıkladığı enflasyon raporuna göre, yıl sonu enflasyon tahmini yüzde 13,4'ten yüzde 23,5'e yükseltildi. Hazine ve Maliye Bakanlığı'nın yıl sonu enflasyon tahmini yüzde 20,8 olarak açıklanmıştı.

MB'nin 2019 yılı enflasyon tahmini yüzde 10'dan yüzde 15,2'ye çıkarılırken, 2020 yılında enflasyonun yüzde 9,3'e düşeceği öngörüsünde bulunuldu. Ba-

kanlığın tahmini ise sırasıyla yüzde 15,6 ve yüzde 9,8 olarak açıklanmıştı.

MB Başkanı Murat Çetinkaya'nın enflasyon raporuyla ilgili yaptığı açıklamada, "ekonomideki dengelenme" adı altında krizin belirgin hale geldiği de itiraf edildi. Bu çerçevede; kredilerin büyüme hızının ve iktisadi faaliyetin yavaşladığı, ithalat talebinin azaldığı,

imalat girdi alımlarının düştüğü ve 3. çeyrek enflasyonunun, tahminlerin çok üzerinde gerçekleştiği vurguları yapıldı. Enflasyon tahminlerinin yükseltilmesinde ithal fiyatların ve gıda fiyatlarının artışının etkisinin olduğunu ifade eden Çetinkaya, 2018 yılı tahmininde 4,1 puanın ithal fiyatlarından, 3,8 puanının da gıda fiyatlarından kaynaklandığını söyledi. 2018 yılı sonu için gıda enflasyonu tahmini de yüzde 13,0'ten yüzde 29,5'e yükseltildi.

Saray rejimi din istismarında ölçü tanımıyor!

Ekonomik, sosyal, siyasal kriz derinleştikçe, saray rejimi din istismarına daha sıkı sarılıyor. Diyanet İşleri Başkanlığı ile imam hatip okullarına ayrılan bütçeler devasa boyutlara ulaşırken, birer “çocuk tecavüzcüleri yuvası” olan Ensar gibi vakıfların faaliyet alanları da günden güne genişletiliyor.

Son dönemde bu tür vakıflarla anlaşmalar imzalayan Milli Eğitim Bakanlığı (MEB), o vakıfları “eğitim sistemi”nin organik birer parçası haline getirmekle kalmıyor, bu “hizmetleri” karşılığında önemli mali kaynaklar da sağlıyor. Çocukları dini bağnazlıkla köreltme seferberliği ilan edenler, karşılığında bütçenin yağmasından pay alıyorlar. Toplumla “din/ahiret vaaz edenler” ne hikmetse daima “sefil/dünyevi” çıkarlarının peşinde koşuyorlar.

***

Saray rejimi din istismarını yaygınlaştırırken, ondan nemalananlar da boş durmuyor. Din istismarını öyle bir noktaya vardırıdılar ki, üç yaşındaki çocukları

bile namaz kılmaya zorluyorlar. İstanbul Pendik'te bulunan MEB'e bağlı özel bir anaokulunda üç yaşındaki çocuklara takke ve türban taktırılarak namaz kıldırılması ve bunun sosyal medyada yayınlanması, kepezeliğin vardığı boyutu gözler önüne seriyor. Çocuklara uygulanan bu zorbalık, saray dalkavuklarının şirazeden çıkışlarının ilanıdır aynı zamanda.

***

Yurtlar, yuvalar minik çocuklara el atarken, Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'la imamları ise, gençliğe musallat olmaya hazırlanıyor. Adapazarı Orhangazi Kültür Merkezi'nde din görevlilerine seslenen Ali Erbaş, “çeşitli ‘izm’lerle mücadele ettiklerini” söyledi.

Döviz fiyatlarındaki yüksek artıştan önce makam aracı 1 milyon lira olan Ali Erbaş ve onun gibiler, gençlerin zihinlerini, gönüllerini ‘izm’lerden kurtaracaklar...

“25 milyon genç var. Boş durmayacağız, kalk uyar ayeti sürekli zihnimizde olacak” diye vaaz veren Ali Erbaş, “Her

Hocamıza On Genç Emanet Projesi” başlattıklarını söyledi. Emekçilerin sırtından sızdırılan parayla satın alınmış lüks araçlarda sefahat süren Ali Erbaş'la onun gibiler hangi değerleri temsil ediyorlar ki, pervasızca gençlerin zihinlerine/gönüllerine musallat oluyorlar?

***

Bu ve benzer icraatlar saray rejiminin açmazlarının derinleştiğine işaret ediyor. Görünen o ki, sermayenin demir yumruğu olan, emek düşmanlığında sınır tanımayan, yağma ve talandan beslenen, saraylarda sefahat süren, ahlaki yozlaşmanın dip çukurunda bulunan bu rejimin pazarladığı dinin pek alıcısı kalmamış.

Kalmamış; zira artık asgari muhakkeme becerisi olan hiçbir yetişkin bu zokaları yutmaz. Bundan dolayı saray rejiminin etrafında bekleyenler dalkavuklarla yiyici takımından ibarettir. Bunlar dikta rejimin sadece destekçileri değil, suç ortaklarıdır aynı zamanda. Körpe beyinlere adeta histerik bir ruh haliyle hücum etmelerinin esas sebebi bu olsa gerek.

GATA'ya 10 milyon liralık cami

“Kriz mriz yok” derken işçi ve emekçilerden “fedakârlık” isteyen patron sınıfı ve saray rejimi, artan kârlarının ve zenginliklerinin sefasını sürmeye devam ediyor. İşçi sınıfı ve emekçilere açlık sınırının altında asgari ücret dayatarak açlık ve yoksulluk reva gören sermaye iktidarı, dinci gericiğe para akıtmakta da bir sakınca görmüyor.

“Tasarruf” söylemleri gündeme gelse de dinci-gerici vakıflara sınırsız “yar-

dımlar”, Diyanete daha fazla ödenekler ve eğitimde dinci gericiğe daha fazla yatırım 2019 yılı bütçesinden de eksik edilmedi. Dinci-gericiğe yapılan harcamaların israf boyutuna vardığı, bunca krize rağmen GATA'ya yapılacak cami için belirlenen 10 milyon liralık masrafla ortaya serildi.

Yapımı için 2017 yılında protokol imzalanan caminin protokol törenine Erdoğan'ın özel doktoru Cevdet Erdöl ve

Diyanet yetkilileri de katılmıştı. 2019 yılında tamamlanması planlanan caminin inşa edileceği 4 bin 950 dönümlük yer “Gülhane Külliyesi” olarak tanımlanırken caminin bulunacağı yerde bir de “15 Temmuz anıtı” olacak.

Caminin maliyetinin yaklaşık 10 milyon lira olacağı belirtilirken bunun için 10 milyon liralık ödeneğin hazır olduğu öğrenildi.

Meclise “uyumlu olsun” diye 1 milyon 350 bin liraya halı

Sermaye devletinin israf harcamaları bitmek bilmiyor. Emekçilere “kemer sıkma”, “fedakârlık”, “tasarruf” tembihlenirken devlet katında “itibardan tasarruf” edilmiyor. Saray rejimi sefahata doymazken, işçi sınıfı ve emekçilere sefalet dayatıyor.

MECLİS HALISINA '841 BİN ASGARI ÜCRET' TUTARINDA MASRAF

CHP milletvekili Atila Sertel'in meclisin araştırmalarına ilişkin verdiği soru önergesine Meclis Başkanvekili Mustafa Şentop tarafından verilen yanıtta, meclise turkuaz rengi halı alınmasının ihale bedelinin 1 milyon 350 bin lira olduğu belirtildi. Bu rakam 841 bin 121 asgari ücrete karşılık geliyor. Değişimin nedeninin ise “cumhurbaşkanlığı, bakanlıklar ve diğer kamu kurumlarında kullanılan halılarla uyumlu olması” olduğu ifade edildi.

LÜKS ARAÇLAR VE YAKIT MASRAFLARI BİTMİYOR

Meclisin 2017-Ağustos 2018 arasındaki 20 aylık sürede 258 araca 5 milyon 839 bin liralık yakıt masrafı yapıldığı iletilen yanıtta meclisin araç envanteri de yer aldı. Envanterde piyasa değeri 300 bin liradan 1 milyon 700 bin liraya dek uzanan Mercedes marka araçlar ve bir adet limuzin dikkat çekti. Meclis envanterinde 88 araç bulunurken 70 aracın da kiralandığı öğrenildi.

MECLİS İÇİN MİLYONLARCA SAYFA BASILDI

Meclis yayınlarına ilişkin soruya da şu yanıt verildi: “1 Ocak 2018-1 Ekim 2018 tarihleri arasında basımında TBMM'nin yasama ve denetim faaliyetlerine ilişkin olarak yapılan 49 bin 232 adet baskıda toplam 2 milyon 297 bin 748 sayfa yasama belgesi basılmıştır. Yasama belgeleri baskısı haricinde; Meclis Haber Dergisi, davetiye, broşür, kitap, afiş, bloknot, kartvizit, karton dosya, not kartı, tebrik, talep formu, zarf üstü baskı ve benzeri işler için 1 milyon 691 bin 204 baskıda toplam 20 milyon 25 bin 453 adet/cilt baskı yapılmıştır.”

Kıdem tazminatını gasp etme planı devrede

Erdoğan hükümeti kriz karşısında çözümsüz kalırken, sermayenin bu dönemi bir fırsata çevirmeyi arzuladığı biliniyor. Bireysel Emeklilik Sistemi'nde yapılan düzenlemeyle işçilerin sisteme yeniden dahil edilmesi ve sürenin uzatılmış olması krizin faturasının kimlere ödetileceğini göstermektedir. Yine vergi muafiyetleri vb. yollarla kapitalistlere kolaylıklar sağlanırken, işçi ve emekçilere yaş nedeniyle emeklilik yolu kapatılmaktadır. Oysa sermaye sınıfının çıkarını gözetilenler, iş kendilerine gelince birkaç yıl içinde, oldukça erken yaşta kendilerini emekli yapabilmektedirler. Aynı şekilde, yükselen dövizle birlikte tüketim maddelerine yapılan zamlar, döviz gerilemeye başladığında geri alınmamıştır. İşçi ücretleri hayat pahalılığı karşısında daha da erimiş, açlık ve yoksulluk sınırı yükselmiştir. Diğer taraftan cumhurbaşkanından bakan ve vekillerine sermayenin memurları kendi maaşlarına zam yapmakta bir sakınca görmemişlerdir.

İşten atmaların ve ücretsiz izinlerin yaşandığı büyük sanayi kuruluşları ile ilgili haberler giderek çok daha fazla gündeme gelmektedir. Keza konkordato ilan eden kapitalistler borçlarını devlete, yani işçi ve emekçilere havale etmektedirler. Zaten kısa bir zaman önce borçlarının 80 milyonun borcu olduğunu söyleme rahatlığını kendilerinde bulmuşlardı. Yani sıra sık sık yaşanan fabrika yangınları da patronlar için bir başka çözüm yoludur.

Ancak işçi ve emekçilere "şimdi tasarruf zamanı" diyenler kendi lüks harcamalarında herhangi bir kısıtlamaya gitmiyorlar. Sermayenin memurluğunu üstlenenlerin saraylarında, meclislerinde, kullandıkları araçlarda şatafattan

tasarruf yapılamayacağı hemen her gün yeni bir örnekle sergileniyor.

Diğer taraftan sermaye sınıfı için bu yaşananlar da yeterli gelmemektedir. TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik, Genç Yönetici ve İş İnsanları Derneği'nin "Başarı: Dijital Dönüşümde Konferansı"nda yaptığı konuşmada, "reform" vurgularıyla, AKP iktidarından yeni dönem beklentilerini dile getirdi. TÜSİAD Başkanı sıfatıyla bu söylenenler, sermayenin 'fırsat' olarak algıladığı şeyin sadece işten atma vb. ile günlük kârını korumak olmadığını, bu dönemin daha kapsamlı reformların/saldırıların hayata geçirilmesinin imkânı sayıldığını ortaya koydu.

Hükümete 'ince' eleştirilerde bulunan TÜSİAD Başkanı, "Büyümeyi ucuz sıcak para ile değil, reformlarla ekonomimizi köklerinden besleyerek arttırmayı hedeflersek bir daha böyle zorluklarla karşı karşıya kalmayız" sözleriyle, köklü bir saldırı programı istediklerini açıkça söyledi. Yaptığı konuşmada "ekonomimiz ciddi zorluklarla karşı karşıya" diyen Bilecik, 2008-2009 krizinden bu yana ekono-

mide kırılanlıkların arttığını belirtti. Bu geçen sürede sermayenin ne kadar kazandığı, rekorlar kırdığı ortada olmasına rağmen bu açıklamanın anlamı sermayenin beklentisinin daha keskin adımlar olacağıdır. Bu adımlardan biri de kıdem tazminatının gaspidir. Kuşkusuz arkası gelecektir.

Sermayenin bu istemi işçi sınıfı için yeni yıkım programları anlamına geliyor. Bu da gösteriyor ki sermaye sınıfı "günü kurtarma" sınırlarını çoktan aşan bir sınıfsal tutum gösteriyor. Türkiye işçi sınıfının kazanılmış haklarına şimdiye kadar cüret edilemeyen bir saldırının işareti olarak okumak gerekiyor bunu.

KIDEM TAZMİNATININ GASPI İÇİN EN UYGUN ZAMAN MI?

Sermaye sınıfı ve hükümetleri kıdem tazminatını gasp etmek için sürekli fırsat kollamış, buna zaman zaman yeltenip gündeme getirmiş fakat gerçekleşebilecek tepkiden çekinip vazgeçmek zorunda kalmışlardı. Şimdi ise uygun şartların olduğu düşünülüyor olmalı ki kıdem

tazminatının yağmalanması planı Erdoğan tarafından gelecek yılın programına alındı. Tek başına bu bile sermaye sınıfının istemlerinin aslında sadece günübirlik önlemler olmadığını göstermektedir.

Türkiye işçi sınıfını bekleyen sadece krizin ağır faturası, onun yaratacağı yoksulluk değil, yine buna bağlı olarak kıdem tazminatı gibi bir kazanılmış hakkın korunması mücadelesidir. İşçi sınıfı bu saldırıyı püskürtebilirse bu yeni haklar kazanmanın da önünü açacaktır. Sermayenin topyekûn saldırı programına karşı işçi sınıfı mücadele seferberliği içinde olmalı, örgütlülüklerini güçlendirmeli ve mevzilerini sağlamlaştırmalıdır. Bunun yolu ise sermayenin Erdoğan AKP'si ve diğer düzen partileri vesilesiyle yapacağı tüm sahte kutuplaştırmaların, sahte saflaşmaların tuzağına düşmemektir. İşçi sınıfı ve emekçiler, kendi sınıfsal çıkarları için aynı safta buluşur, sermayenin saldırılarına karşı birlikte, örgütlü bir duruş gösterebilirlerse kazanabileceklerdir. Bunun için de başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıf bilinçli işçilere çok büyük sorumluluk düşmektedir.

Kayseri'de Makro işçileri toplantıda buluştu

Krizin faturasının toplu işten çıkarmayla ödetilmek istendiği Makro işçileri yıllarca emek verdikleri işlerinden olurken var olan duruma boyun eğmediler. Ülke genelinde olduğu gibi Kayseri'de de haklarını almak için mücadele ediyorlar.

Kayseri'de Makro Çalışanları Birliği'nin çağrısıyla işçiler 28 Ekim günü bir araya geldiler. İşçiler, ortak sorunlarına ortak çözümleri ve önümüzdeki süreçte yapılacakları tartıştılar.

Eğitim Sen Kayseri Şubesi'nde gerçekleştirilen toplantının başında Makro Çalışanları Birliği sözcüsü bir konuşma gerçekleştirdi.

Yıllarca çalıştıkları Makro marketten hakları gasp edilerek atıldıklarını belirten sözcü "Bir gecede Makro marketi paravan bir şirket olan Taze markete devrettiler. Dört ay sonrasında Kayseri'deki 430 işçiyi işten çıkararak biz işçileri mağdur ettiler. Makro ve Taze market patronları, 'Gidin hakkınızı nereden alıyorsanız alın' diyerek ekmeğimize kan doğradılar" dedi.

Konuşmasının devamında birliğin önemi ne değinen sözcü "Bu toplantı bir başlangıçtır. Haklarımız verilmediği sürece mücadele edeceğiz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından Kayseri İşçi Birliği (KİB) sözcü-

sü söz alarak "İşsizlik ülkeyi kasıp kavuruyor. Kârlarını katlarken işçi sınıfını yok sayan patronlar, bugün 'Aynı gemideyiz' diyorlar. Cevabımız açıktır; Makro patronuyla da, Kayseri patronlarıyla da, ülke kodamanlarıyla da aynı gemide değiliz" dedi. Sözcü, birlik ve mücadele çağrısı yaparak konuşmasını sonlandırdı.

Anamlı bir katılımın olduğu toplantıda ülke genelinde Makro marketin haklarını gasp ettiği işçilerin ortak sorunlarına çözüm bulmak için bir koordinasyon oluşturulması kararlaştırıldı.

Kriz içinde debelenen düzene karşı fabrika örgütlenmelerinde birleşelim!

Türkiye ekonomisi son yılların en sarıncı krizi ile karşı karşıya. Kriz en başta inşaat, tekstil ve metal sanayi işçilerinin yaşamına etki etmeye başladı. Fabrikalardan yansıyanlar işçi sınıfının haklarına ve çalışma koşullarına saldırıların arttığını, işten çıkartma sürecinin her kriz öncesi gibi tekrar devreye konulduğunu, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin askıya alındığını gösteriyor. Alım gücümüzün gittikçe azaldığı, devlet kaynaklı verilerden bile açıkça anlaşılıyor. Sürekli hedef halinde olan ve iktidarın yeni ekonomik planlarının ana başlığını oluşturan kıdem tazminatının gaspı tekrar sermayenin önceliği haline getiriliyor. Başarısız kalan Bireysel Emeklilik Sigortası girişimi zorunlu bir biçim halinde sınıfımızın tüm kesimlerine dayatılıyor.

Bugün siyasetçi iktidar ekonomik krizi reddedip, çeşitli bahanelerle durumu yok saymaya çalışıyor. Şimdiye kadar rahat bir şekilde kimi siyasal gündemlerde ve dönemsel krizlerde çeşitli manipülasyonlarla gündemi istedikleri yere doğru kaydırmakta sorun olmuyordu. Bugün durum geçmişten çok farklıdır. Dümen sizin elinizde olsa dahi tüm işçi ve emekçilerin yaşadığı ve derinden hissettiği krizi geçmişin yöntemleri ile yok sayamazsınız.

Bugün tüm zayıf ve güçlü yönlerimizi ortaya koyarak bir mücadele hattı oluşturmak en sağlıklı ilerleyiş olacaktır. Geçmiş 30 yıldan beri bilinç ve örgütlülük düzeyi açısından gerileyen, elindeki kazanımların birçoğunu bu süreç içinde kaybetmiş, kendini önceleyen işçi kuşağından mücadele yol ve yöntemlerini öğrenememiş bir işçi sınıfı gerçekliği var. 1989 bahar eylemliliklerinden bugüne çeşitli ataklarla varlığını hissettirmiş, bu eylemlerde açığa çıkan öncü işçileri koruyamamış, el yordamı ile hareket etmeye çalışan bir düzeyde anlayışının ve yönteminin olduğu inkar edilemez. Günlük ve dönemsel mücadelelerde işçi sınıfını en çok zora sokan durumların başında bu geliyor. Kendiliğinden bir şekilde bilinç ve örgütlülük düzeyimizin yükselmeyeceği açıktır. En basit, kendiliğinden diye tarifleyeceğimiz eylemlerde dahi bilinç düzeyinden bağımsız doğal öncüler vardır ve bu işçileri bir araya getirmek so-

rumluluğu ile karşı karşıya olduğumuz söylenebilir.

Bir diğer önemli başlık ise kesinlikle sendikal bürokrasidir. Sendikalar sınıf hareketinin vazgeçilemez örgütsel araçlarıdır. Burada asıl problem sendikalarımıza sınıf mücadelesinin geriliğinden faydalanarak çöreklenmiş anlayıştır. Bu anlayış on yıllardır kendini mayalayarak bugünkü haline gelmiştir. Sınıf mücadelesini tıkanan, taban inisiyatifi boğan, sendikal örgütlülüğü çeşitli kalıplara sokarak kendilerine zarar vermeyecek hale getiren bu anlayış bugün eksikliğini gördüğümüz mücadele merkezi sorununun dolaysız muhatabıdır. Eskiden sermayenin saldırılarına karşı, örneğin mezarda emeklilik, kıdem tazminatı gaspı gibi gündemlerde en azından merkezi bir eylem örgütlemeyi kendilerine tek görev bilenler, bugün bu durumdan bile imtina etmiş durumdadır. Hele ki OHAL döneminde grev yasaklarına, ihraçlara, anti-demokratik uygulamalara karşı verdikleri tepkisizlik bugün krize karşı yürütecekleri mücadele anlayışının özü ve özeti. Bu durumu aşması gerekenler yine tabandır, yani fabrikalardaki örgütlenmelerdir.

Krize karşı mücadele hattı ortaya koyacaksa, bunu iki sınıfın mücadelesinin bir parçası olarak değerlendirmemiz gerekir. Bu durumu kapitalistlerle beraber aşmak, aynı gemide olduğumuza inanmak, kârına ortak olmadığımızın zararını sahiplenmek gibi burjuva manipülasyonlara inanmak, geleceğimizi tehlikeye atmak anlamı taşır. Bu yüzden "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!" şiarı sınıfımızın krize karşı yürüteceği mücadelenin ana eksenidir. Bu şiarı kendi taleplerimiz ile birleştirerek, örgütlenerek ve saldırılara karşı direnenek gerçeğe dönüştürebiliriz.

TABANIN GÜCÜ VE ÖNCÜ İŞÇİLERİN İNİSYATİFİ İLE KRİZE KARŞI MÜCADELE

Bugün mücadele hattının en önemli ayağı fabrikalardır. Fabrikalarımızda gerçekleştirilecek saldırılara karşı yanıt üretmek zorundayız. Haklarımızı korumak ve hatta genişletmek bu yolla sağlanabilir. Fabrika merkezli bir hattın sendikali-sindikası ayrımları yapılmadan yayılması

gerekmektedir. Fabrika temelinde ilerlemek, kendi sorununa çözüm üretmek bilinç ve örgütlülük düzeyimizin de elbette ki yükselmesine yol açacaktır. Ayrıca eksikliğini vurguladığımız potansiyel öncü kuşağın ilk adımları fabrikalarda atılacak ve öncü işçiler mücadele içinde kendini geliştirecek alanlar bulacaktır. Bu nokta çok önemlidir. Krizi fırsata çevirmek parolası ile yol çıkanlara sınıfın geleceğini düşünen bir öncü kuşak ile cevap vermek bizim adımıza krizi "firsata" çevirmek olacaktır.

Fabrika temelli mücadele hattının kriz dönemi ile öne çıkmasının bir diğer nedeni işten atma saldırısı ve ücretsiz izin gibi yöntemlere karşı cevap üretebilmek ihtiyacıdır. İşten atmalar işçi sınıfının en önemli gündemlerinden bir tanesidir. İş hakkımıza karşı yapılacak saldırılar fabrika örgütlenmelerinin potansiyelini de ortaya çıkaracaktır. Çalışma alanlarımızda ortak bir mücadele hattının oluşturulması, işten atmalara karşı komiteler kurarak, somutta krizin sonuçlarına karşı işçilerin harekete geçirilmesini sağlayabilecek bir iştir. Fabrika temelli mücadelelenin bir diğer ayağı ise hayat pahalılığı, eriyen ücretler, artan vergilere karşı taleplerde bulunmaktır. Eriyen ücretlerin arttırılmasını talep etmek bugün çok meşru bir taleptir ve ancak fabrika içi bir örgütlülükle elde edilebilir.

Fabrika temelli örgütlenme başta da dikkat çektiğimiz gibi işçi sınıfının talebini ve mücadelesini ilerletecek bir merkez ihtiyacını da karşılayacak örgütlülüğün öznesini oluşturacaktır. Bugünkü sendikal hareket, ne yazık ki mücadelenin merkezi durumunda değildir. Fabrika temelinde örgütlenmek tabanın hem kendi talebini ortaya çıkartacak hem de organize sanayi bölgelerinde, işçi havzalarında yan yana gelmelerde gerçek bir merkez yaratma iddiası taşıyacaktır. Sendikal hareket ancak ve ancak bağımsız işçi birliklerinin onu sarsması ile kendine gelebilir. Merkezi bir şekilde ilerlemek kesinlikle şarttır fakat fabrikaların temsiline dayanmayan biçimler merkez olmak iddiası taşımamaktadır. Sendikal bürokrasinin parçalanması da bu şekilde, yani sınıfın çıkarları ile hareket eden, fabrikaların sorunlarına ve çalışma alanına hakim iş-

çiler tarafından sağlanabilir. Bir grev, bir direniş ve hatta gerçek bir genel grev sınıfı karşı sınıf tavrının fabrika temelinde örgütlenmesi ile hayata geçebilir. Birtakım sendikal hesaplar ile yan yana gelen, merkez oluşturacağı iddiasında olan biçimler ve örnekler geçmişin kötü tekrarlarından başka anlam taşımayacaktır.

Şimdiden havza toplantıları örgütlemek, işçi meclisleri (semt, il, bölge) oluşturmak mücadele merkezi adına somut adımlar atmak anlamı taşıyacaktır.

TEMEL BAKIŞ İKİ SINIFIN KARŞITLIĞIDIR

Değinmeden geçemeyeceğimiz bir başka konu ise düzen içi hesapların ortasında akıl bulanması yaşayıp, burjuva ahlakın yedeğine düşen sınıf kardeşlerimizin ve dolayısıyla sınıfımızın durumudur. Bunun en yakın örneğini kötü bir biçimde 3. havalimanında yaşananlar üzerinden gördük. En insani hakları için direnen havalimanı işçilerine sermayenin ve onun bekası için çalışmaktan mutluluk duyan devletin yaptıklarını hepimiz izledik. Buraya kadar yaşananlar şaşkınlık verici olsa da sermaye ve devletin kendine görev bildiği konulardı. Bu durumda asıl problem burjuva ahlakın yedeğine düşen sınıf kardeşlerimizdir. 3. havalimanı inşaatında çalışan işçileri haksız sayan, "tah-takurusu ile yatsın, bozuk yemek yesin ve iş kazası geçirsin" diyen anlayış ancak kendi sınıfına düşman bir işçinin ağzından dökülebilir. Bu şimdiye kadar yaşadığımız en uç örnektir. Lakin hayatın her alanında ve özellikle fabrikalarda bu durumu %51'e karşı %49 terazisi arasında kalarak her zaman yaşıyoruz.

Evet, bu ülke belli konularda bu bölünme ve mücadele ile yaşamaktadır. Lakin bu durum yapay bir durumdur. Gerçek durum, eğer bir yüzde ile cevap aranacaksa %99'a %1'dir. Yani sınıf mücadelesidir, yani sınıfa karşı sınıftır, yani burjuvazi ve proletaryadır. Patronu laik olan bir işçi, kendisi de laikliği savunuyor diye sömürü ilişkilerini görmezden mi gelmelidir? Cami yaptıran bir sermayedar işçilerini sömürmemekte midir? İnşa edilmesi gereken bakış, hayatın tüm alanlarında iki sınıfın olduğu gerçeğidir. Mücadeleye de bizi ortaklaştıran bu alandan bakılmalıdır. Düzen içi siyasetin gölgesinde haklarımızın erimesine hangi siyasi partinin gözü ile bakarsanız bakın görmekte sıkıntı yaşarsınız.

Sonuç olarak fabrika temelli bir çalışma örmek, krizin faturasını patronlara ödetmek için tek çözüm yolumuzdur. Komiteler ile fabrikalarda söz sahibi olmak ve işçi havzalarında yan yana gelerek ekonomik krizin etkilerini yok edip, emeğimizi koruyabiliriz.

İZMİR'DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Hidromek'te "arabulucu" oyunu

Ankara Sincan OSB'de kurulu bulunan Hidromek'te son iki haftadır peş peşe işçi kıyımları yaşanıyor. Her gün gruplar halinde işten atılmaları yaşandığı fabrikada konuştuğumuz işçilerin verdiği bilgilere göre, son iki haftada işten atılan işçi sayısı 150'yi bulmuş durumda.

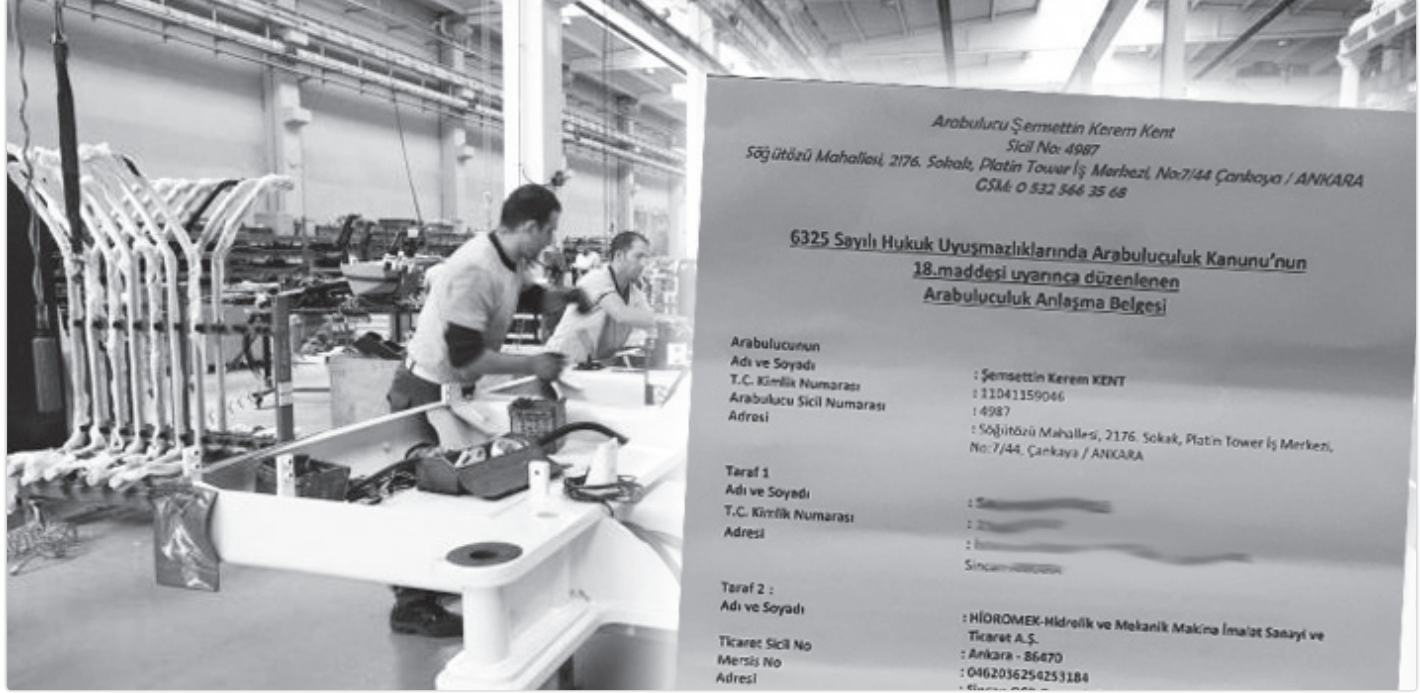
"VERDİĞİMİZ EMEĞİN KARŞILIĞI BU MUYDU?"

Gazetemize bilgi veren işten atılan bir Hidromek işçisi "Verdiğimiz emeğin karşılığı bu muydu?" diyerek yaşanan işten atma saldırısına tepkisini dile getirdi. İşten atılan Hidromek işçisi yıllardır çok yoğun bir tempoda çalıştıklarını, işin yoğunluğu nedeniyle sürekli olarak fazla mesai yaptıklarını ifade ederek en küçük dalgalandırma faturanın kendilerine kesilmesine tepkisini dile getirdi. "Atılan işçilerin nasıl seçildiği de belli değil. Bölüm şefleri kendi yalakalarını kayırıyor, yıllardır sorunsuz çalışan işçiler kapı önüne koyuluyor!" diyen Hidromek işçisi idarenden çağırıldığı söylendiği anda işten çıkartılacağını anladığını ama idarede de yoğun bir baskıya maruz kaldığını söylüyor. Tanımadığı birisinin kendisine arabulucu olarak tanıtıldığını, önüne koyulan belgeleri okumaya çalıştığı anda fabrikanın avukatının belgeleri incelemesine dahi izin vermeden imza atmaya zorlandığını ifade ediyor.

ARABULUCU OYUNU

İşçi kıyımında yaşanan arabulucu oyununu ise Sincan İşçi Birliği (SİB) ortaya çıkardı. İşten atılan bir işçinin kendilerine yaptığı başvuru üzerine hukuksal işlemleri başlatmak için çıkış belgelerini inceleyen Sincan İşçi Birliği temsilcileri, işçilere imzalatılan belgelerin çıkış belgeleri değil, arabulucu tutanağı olduğunu söylüyorlar.

"Genellikle işçi arkadaşlara haksız işten atmalarda çıkış belgelerini imzalamamalarını öneriyoruz. Ama çoğu durumda işçi arkadaşlar bu belgeleri imzalamış olsa bile işe iade davası vb. hukuki işlemler yürütülebiliyor. Hidromek'ten atılan arkadaşımız bize ulaşıp çıkış belgelerini imzaladığını söylediğinde de yaşanan olayı ilk etapta bu çerçevede değerlendirdik. Çıkış belgesi imzalanmış olsa bile dava açılabilirliğini söyledik!" diyen Sincan İşçi Birliği temsilcisi yaşanan oyu-

Halen çalışmaya devam eden Hidromek işçileri hem çıkış sırasının ne zaman kendilerine geleceğini beklediklerini ve oldukça tedirgin olduklarını dile getiriyor hem de fabrikada yetkili Türk Metal sendikası temsilcilerine öfke kusuyorlar.

nu işten atılan işçi ile gerçekleştirdikleri yüz yüze görüşmede fark ettiklerini söyledi.

İşçilere çıkış belgeleri arasında arabulucu tutanağının da imzalatıldığını, böylece daha işten çıkmadan işçilerin her türlü hukuki girişiminin engellenmeye çalışıldığını ifade eden SİB temsilcisi, arabulucu tutanağının usulsüz bir şekilde hazırlandığını da sözlerine ekledi. Arabulucu tutanağında çıkış tarihi olarak çıkış gününden bir gün öncesinin yazıldığını, böylece arabulucu tutanağının yasal kılıfa uydurulmaya çalışıldığını söyleyen SİB temsilcisi, ayrıca kıdem tazminatı hesabına yemek ve yol paralarının dâhil edilmediğine, böylece işçilerin maddi kayba da uğratıldıklarına dikkat çekti. Arabulucu tutanağındaki en çarpıcı noktanın ise geriye dönük hak talebi ve işe iade davası açılmayacağını işçinin talebi olarak tutanağa geçirilmesi olduğunu söyleyen SİB temsilcisi, "Acaba hangi işçi böyle bir talebin tutanağa geçirilmesini ister?" diye sordu. "Görüştüğümüz işçi arkadaş odaya girmesi ile çıkması arasında maksimum 10 dakikalık bir zaman dilimi geçtiğini söylüyor. Düşünün on dakika içinde çıkış işlemleri yapılıyor, arabulucu

görüşmesi yapılıyor, bir de işçi sanki işten atılan kendisi değilmiş gibi bu tutanağa işe iade davası açmayacağını yazılmasını özel olarak talep ediyor! Bizim işte bu yalana inanmamızı bekliyorlar" diyerek devam etti.

Hidromek'te yaşanan arabulucu oyununun sözde işçilerin haklarını savunmak için çıkarıldığı söylenen arabulucu düzenlemesi ile gerçekte neyin amaçlandığının da bir kez daha ortaya çıktığını ifade eden SİB temsilcisi, "Patronlar, mahkemeler, hükümet bir olmuş emeği ile geçinen işçinin üstünde tepiniyor. Ama bu işi böyle oluruna bırakmayacağız. Bu sahte arabulucu tutanaklarını düzenleyenler hakkında gerekli işlemleri başlatacağız. Ayrıca işten atılan arkadaşlarımızın hak kayıplarının telafi edilmesi ve işe geri dönmeleri için hukuki ve fiili açıdan ne yapmak gerekiyorsa hepsini yapacağız" diyerek sözlerini tamamladı.

"LANET OLSUN BÖYLE SENDİKAYA!"

Halen çalışmaya devam eden Hidromek işçileri hem çıkış sırasının ne zaman kendilerine geleceğini beklediklerini ve oldukça tedirgin olduklarını dile getiriyor hem de fabrikada yetkili Türk Metal sen-

dikası temsilcilerine öfke kusuyorlar.

"Aydın 20'sinde bir daha çıkış olacakmış. Bir yasa varmış, o zamana kadar tekrar çıkış yapamıyormuş. Ama hepimiz her gün acaba hangimizi çağıracaklar diye düşünerek çalışıyoruz" diyen bir Hidromek işçisi krizin ise bahane olduğunu söylüyor. Hidromek işçisi "Alışmışlar her ay 80-100 makine satmaya, bir ay 20 makine satınca beğenmiyorlar. Daha geçen hafta 30 makine sattılar. Nereden baksan 1 trilyon lira ediyor o makineler. Bizim üç kuruluş maaşımızı kesince mi krizi atlatıyor patron?" diyerek tepkisini dile getirirken, bir diğer Hidromek işçisi ise "Bu iş Mart ayına kadar böyle devam eder. Mart'ta toplu sözleşme var. İş yok, çıkış var diye diye bizi toplu sözleşmede köşeye sıkıştırırlar, Mart'tan sonra tam gaz çalışmaya devam ederler!" dedi. Arkadaşları işten atıldığı sırada sendika temsilcilerinin güle oynaya fabrikada gezdiklerini söyleyen Hidromek işçisi "Lanet olsun böyle sendikaya. Zaten aidat kesmekten başka bir işe yaramazlar!" diyerek fabrikada yetkili Türk Metal sendikasının işbirlikçi tutumuna da öfkelerini dile getirdi.

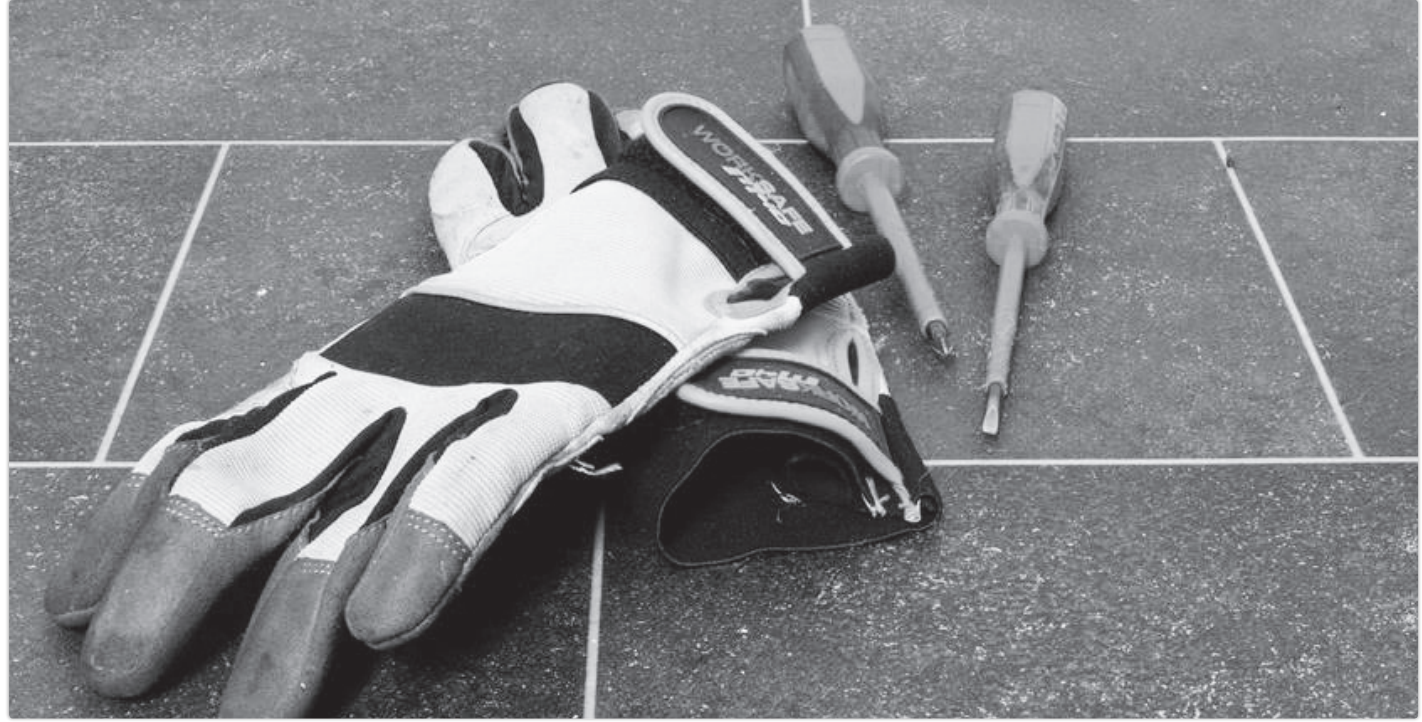
Türkiye'den Filistin'e iş sağlığı ve güvenliği eğitimi(!)

Türk sermaye devleti geçtiğimiz günlerde İslam İşbirliği Teşkilatı İş Sağlığı ve Güvenliği ile yaptığı toplantıda İş Sağlığı ve Güvenliği Genel Müdürlüğüne Filistin Çalışma Bakanlığı ve Filistin Sanayiciler Federasyonu'nun uzmanlarına iş sağlığı ve güvenliği eğitimi vereceğini açıkladı. Türkiye daha önce de Umman, Azerbaycan, Sudan, Arnavutluk, Bahreyn, Uganda, Pakistan, Bangladeş ve Brunei Sultanlığı'na benzer eğitimler veriyordu.

Oysa iş sağlığı ve güvenliği konusunda eğitim veren Türk sermaye devletinin bu konuda karnesi sayısız kırıkla dolu. Neredeyse her gün onlarca işçinin iş cinayetlerinde katledildiği, sakat kaldığı bir ülkenin iş sağlığı ve güvenliğinde eğitim vermesi oldukça ironik duruyor. Üstelik yaşanan iş cinayetleri OHAL'in baskı ve zorbalığıyla, patronlara verilen teşviklerle katbekat arttı.

İSİG Meclisi'nin Haziran ayında açıkladığı verilere göre daha 2018'in ilk altı ayı bile dolmadan 906 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. İş cinayetlerini arttıran bir diğer neden de OHAL oldu. Sermaye devletinin şefleri patronların huzurunda "OHAL'i grevleri yasaklamak için kullanıyoruz" diyerek, itirafta bulunmuştu. Nitekim on binlerce işçinin insanca yaşamak için yaptığı grev ve eylemler "milli güvenlik" gerekçesiyle patronların yararına yasaklanırken, baskı ve zorbalıkla karşılaşırken, işçiler güvencesiz ve kötü koşullarda çalışmaya, ölmeye mahkum edildi. OHAL'in ilk iki yılında en az 3.690 işçi iş cinayetlerinde katledildi.

Türk sermaye devletinin iş sağlığı ve güvenliği politikaları Çalışma Bakanının bir ziyarete gittiği hastanede baretsiz çalıştırılan işçiyi görüp baret taktırmasından ibarettir. Üstelik sermaye devleti patronlara öyle kusursuz hizmet etmektedir ki düzen yargısı toplumda derin et-

kiler bırakan Soma, Torunlar vb. gibi işçi katliamlarında patronları aklarken, işçileri neredeyse suçlu çıkarmıştır. Soma'da 301 maden işçisinin katledilmesinde patronlar kadar devletin de payı vardır. Maliyeti yükseltecek gerekçesiyle bizzat iktidarın muhalefeti ile madende yaşam odalarının yapılması engellenmiştir. Soma'nın faileri bizzat yargı tarafından korunup kollanmış, dişe dokunur bir ceza bile almamışlardır. Torunlar'da 11 işçiye mezar olan şantiyenin açılışına bizzat devlet yetkilileri gelmiş, katliamdan sonra aylarca süren yargılama patronların lehine sonuçlanmıştır. Yani devletin işçi katliamlarına dair politikası patronlar lehine cezasızlık, katledilen işçiler ve ailelerine de en iyi ihtimalde dahi basit tazminatlardır.

Son 16 yılda sermayenin demir yumruğu olmaya soyunan AKP iktidarı döneminde resmi rakamlara göre 21 bin

208 işçi iş cinayetlerinde yaşamını kaybetmiştir. Katledilen işçilerin %90'ı sendikası ve büyük bir kısmı da kayıt dışı çalıştırılmıştır. Bir başka deyişle işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğü iş cinayetlerini arttıran bir diğer faktör olmuştur. Kuşkusuz bu örgütsüzlükte grev yasaklamakla övünen, hakkını arayan işçileri, emekçileri, sendikacıları "terörist" ilan edip tutuklayan sermaye devletinin payı oldukça büyüktür.

Bunun son örneğini yakın zamanda 3. havalimanı inşaatında yaşanan iş bırakma eyleminde gördük. Neredeyse her gün iş cinayetlerinde birkaç işçinin öldüğü veya yaralandığı, adeta temeli işçilerin kanıyla atılan 3. havalimanında işçiler çalışma şartları, barınma ve ulaşım gibi bir dizi sorunun çözülmesi için iş bırakmış, ardından da dizginsiz bir devlet terörü ile karşılaşmıştı. 600 işçi gözaltına alınıp 24 işçi ve sendikacı tutuklanmıştı. O günden bu yana havalimanında işler jandarma

ve polisin silah zoruyla yürütülmeye devam ediyor. 29 Ekim'de büyük bir şovla kısmi açılış gerçekleştirilen havalimanı, tarihe sermaye devletinin övündüğü gibi büyüklüğü ile değil, yaşanan iş cinayetleri ile geçecektir.

Bu tablo bir dizi ülkeye iş sağlığı ve güvenliği eğitimi vermek için harekete geçen Türk sermaye devletinin ikiye bölünmüşlüğü bir kez daha gözler önüne seriyor. İşçi ve emekçilerin alınteri, canı ve kanı üzerinden servetlerini katbekat arttıran, "itibardan tasarruf olmaz" deyip saraylarına, makam odalarına harcamalar yapanlar bugün de işçi sağlığı ve güvenliğinin maliyetini azaltmayı tartışıyorlar. Krizi bahane ederek gündeme getirdikleri işten atma saldırıları ile işçi ve emekçileri güvensiz, kötü koşullarda çalışmaya mahkum ediyorlar.

İş cinayetlerinin ve kazalarının gittikçe ağırlaşan tablosu ile mücadele sermaye düzeninin hazırlayacağı yasa ve düzenlemelerden ziyade işçi ve emekçilerin örgütlülüğü ile mümkündür. Çünkü işçi sınıfının örgütsüz tablosu; sermaye düzeninin saldırılarını kolayca gerçekleştirmesi, bu saldırıların işçi ve emekçilerin mücadelesi ile bertaraf edilememesi anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, alınterimizi verdiğimiz bu düzene canımızı vermemek için daha örgütlü olmak ve mücadele etmek dışında bir seçenek yoktur.

**Türk
Traktör'de
26 işçi daha
atıldı**

Krizin etkisi ile birlikte metal ve otomotiv sektöründe işten atmalar ve hak gaspları yoğunlaşıyor. Sektörün büyük kârlar elde eden firmalarından olan Türk Traktör'de işçiler işten atmalara maruz kalıyor. Temmuz ayından bu yana 88 işçinin işine son verildi. Sakarya Erenler'deki fabrika yönetimi 26 Ekim günü de 26 işçiyi işten attı. Fabrikada çalışan işçiler ise üretim takım liderlerinin kendilerine baskı yaparak işten attırıldığını belirtirken, bu toplu kıyımların

süreceğinden endişe duyuyor. İş yerinde yetkili olan Türk Metal şebekesi ise bu çıkışların gönüllü olduğunu yayarak, Türk Traktör yönetimini aklamaya çalışırken işten atmalardaki rollerini açığa veriyor.

2018 yılbaşından bu yana cumartesi günleri izinli sayılan ve vardiya sayısı azaltılan fabrikada işten çıkarılanların sayısı toplam 104 oldu. İşten çıkarmaların işçilere bildirildiği cuma günü işçilerin korkulu günü olmaya devam ediyor.

KESK'e sahip çıkmak, fiili-meşru mücadele geleneğine sahip çıkmakla mümkündür!

KESK yöneticileri şiddete son vermelidir!

15 Temmuz darbe girişimi sonrasında on binlerce kamu emekçisi sorgusuz sualsiz ihraç edildi. AKP iktidarı "Allah'ın lütfü" olarak gördüğü darbe girişimini, bir yandan devlet üzerindeki denetimini güçlendirmenin öte yandan da toplumsal muhalefeti ezmenin aracına dönüştürdü. OHAL koşulları altında, muhalif her türlü ses susturulurken fiili durumun hukuki altyapısı da oluşturularak tek adam diktatörlüğüne dayalı bir Başkanlık sistemine, ardından ise OHAL koşullarını aratan bir "Olağan Hal" dönemine geçildi.

AKP iktidarı, darbeye ilişkisi olsun veya olmasın, -kolluk güçleri bir yana- on binlerce kamu emekçisini sorgusuz sualsiz işten attı, seyahat ve çalışma haklarını da ellerinden aldı. Çoğunluğu gericiliğin etkisi altında ve örgütlü mücadele geleneğinden yoksun olan emekçiler, bu kitlesel ve hukuksuz kıyım karşısında bir mücadele ortaya koyamadılar. Dahası kendilerine yol gösterecek bir önderliği ve fiili duruşu da göremediler. Yaklaşık 5 bin üyesi ihraç edilen KESK, bu tarihsel saldırı karşısında tutarlı bir mücadele hattı ortaya koymuş olsaydı, bu on binlerce emekçiyi de mücadelenin içine çekebilirdi. Ne var ki, KESK ve bağlı sendikalar, daha en başından itibaren, ihraç edilen üyeleri ile kesintisiz bir mücadeleyi örgütlenme çabasına girişmek yerine, birkaç protestocu eylem gerçekleştirmekle yetindi. 15 Ekim 2016 tarihinde yapılacak eylemin Ankara Valiliği tarafından yasaklanmasına boyun eğerek daha ilk hamlede geriye düştü. Denilebilir ki KESK, aynı yılın Aralık ayında yapılan Ankara yürüyüşü ile ihraçlara karşı fiili mücadeleye başlığını esas itibarıyla kapatmış oldu. Sonrası, illere her Cumartesi günü basın açıklamaları yapılması yönünde bir kararın iletilmesi ve böylece sorumluluğun yerellere atılması oldu.

Aynı dönemde KESK ve bağlı sendikaların bürokratları, ihraç edilen üyelerini harekete geçirecek bir yaklaşım sergilemek yerine, Yüksel'de başlayan direnişi "örgüt disiplinine aykırı" diye damgalayarak karalama çabasına girişmişti. Örgüte ve üyelerine sundukları ise "örgüt disiplini altında" teslimiyetten başka bir şey değildi. İhraç edilen üyelerini bir Kurultay'da toplamak, onları hakları için

mücadeleye sevk etmek, örgütün tüm dinamiklerini harekete geçirerek direniş çadırları kurmak vb. gündemlerinde yer almadı. "Yargı, diplomasi ve maddi yardım" sarmalında üyelerini oyaladı, ihraç edilen emekçilerden gelen eylem önerilerini değerlendirmekten uzak durdu ve nihayetinde zaman içerisinde çoğunluğu yıllarını mücadeleye adanmış ihraç üyelerinin inancını ve iradesini kırdı. Uzun zaman sonra yapılan Kurultay'da gelen öneriler de dikkate alınmadı. Üstelik tüm bunlar İstanbul'da onlarca ihraç üyesinin alan direnişlerine başlamış olmasına rağmen böyle oldu.

Bağlı sendikaların da tutumu aynıydı. Onlar "bütünlük içinde olmalı" diyerek KESK'e, KESK ise yerellere topu atmıştı. "Örgüt disiplini dışında" diyerek çeşitli yerelerde sürdürülen direnişlere destek vermeyen KESK, İstanbul'da onlarca ihraç üyesinin başlattığı ve 70 hafta süren direnişe de açık bir destek vermedi. Tek tek yöneticilerin nadiren gelip görüldüğü İstanbul direnişi, KESK örgütlülüğü altında, ihraç edilen onlarca üyesi, az sayıda şube yöneticisi ve eyleme yüreklilikle destek veren onlarca emekçinin çabası ile sürdürüldü. KESK ve bağlı sendikaların merkezleri, bu direnişe dönük hiçbir çağrı yapmadı, hiçbir bildirisinde yer vermedi ve "örgüt disiplini" altında yürütülen dönemin en kitlesel direnişini suskunlukla karşıladı. Son haftalarda polisin azgın saldırılarına, üyelerinin günlerce gözaltında tutulmasına ise yazılı "kına-ma" açıklamaları dışında hiçbir tutum ve sahiplenme geliştirmede. KESK'in ve bağlı sendikaların tarihsel bir saldırı karşısında militan bir mücadele hattı geliştirmemelerinin sonucu, emekçilerde yaratılan korku atmosferinin kırılmaması, itibar ve güven kaybı ve nihayetinde yarı yarıya üye kaybı yaşanması oldu.

Fakat aynı KESK, yaklaşık 1 yıldır KESK binasında "KESK eylem programı açıklasın" talebi ile oturma eylemi yapan üyelerini kapı önüne koymaktan, KESK'e koca bir saldırı varmış gibi göstererek illere "KESK onurumuzdur!" açıklamaları yapmaları yönünde çağrılar yapmaktan geri durmadı. Sonrası eylemci üyelerine barikat kurulması ve şiddet uygulanması oldu. Kadın-erkek demeden eylemcilere

tekme-tokat atıldı, yerlerde sürüklendi.

KESK'te yaşanan bu tablo, bürokratikleşmenin ve çürümenin ulaştığı boyutları gözler önüne sermiştir. Eylemcilerin eşyalarını onlardan habersiz "itina" ile toplayıp kapıya koyan KESK yöneticileri, aynı günlerde illere de "KESK'e sahip çıkma(!)" çağrısı yaptı. İhraç edilen yöneticileri bile direnmeyen bir KESK ve bağlı sendikalar gerçeği orta yerde duruyorken, binlerce üyesi ihraç edilirken KESK'in onuruna sahip çıkma derdine düşmeyenler, birkaç üyesini binadan atarak güya KESK'in onuruna sahip çıkmış olacaktı. KESK bürokratları, yaşananları körükleyerek ve kadrolarına "KESK onurumuzdur" dedirterek, tüm bir döneme dönük eleştirilerin basıncını kırmak, kaybettiği dinamizmini "bu vesile" üzerinden sağlamak derdine düşmüşlerdir. Sonraki günlerde ise KESK binasına girmek isteyen direnişçilere şiddet uygulanmıştır. KESK, 2010 1 Mayıs'ı sonrasında TEKEL işçilerine karşı Türk-İş bürokratlarını savunan imza metnine imza atma gibi büyük bir utancın yanına, üyelerine şiddet uygulama utancını eklemiştir.

Geçmeden belirtelim ki, biz KÇB olarak, kamu emekçilerine dönük kitlesel saldırıların, bireylerin veya sendikal grupların iradi tutumları üzerinden göğüslenemeyeceğini, tek tek bireylerin iradesi üzerinden sürdürülen direnişlerin, büyüyen süreçlere yol açmaması durumunda, belli bir dönem sonrasında etkisini yitireceğini biliyoruz. Mücadeleye yaklaşımında gösterilen tutarsızlıklar ve hatalar ise bu etkinin daha da sınırlanması sonucunu doğuracaktır. Bunlar sınıflar mücadelesinin katı gerçeklikleridir. Burada ayrıntılarına girmesek ve ayrı bir değerlendirmeyi gerektirse de, Yüksel direnişini ve KESK'te oturma eylemini sürdüren sendikal iradenin, bir dizi çelişik tutumu bağrında taşıdığı, sınıf mücadelesine ve sendikal bürokrasiye karşı mücadeleye bakışta tutarsız bir yaklaşıma sahip olduğunu ve KÇB olarak eleştirel bir yaklaşıma sahip olduğumuzu söylemekle yetinelim. KESK'e dönük eleştirilerde tümüyle haklı olursa da, sendika bürokratlarını fiziken rahatsız etme veya ikna etme üzerine şekillenmiş, kitle desteği bulamayan bir eylemin anlamlı so-

nuçlar üretmeyeceğini; KESK yönetimine karar alırsa bile bu kararların hayata geçirilmesi yönünde bir irade ortaya çıkmayacağını düşünüyoruz. Nihayetinde yıllardır KESK'in ve bağlı sendikaların aldığı kararlar, ya uygulanmamakta ya da göstermelik olarak hayata geçirilmektedir. Üzülerek belirtmeliyiz ki, KESK ve bağlı sendikalar, ihraç saldırısının daha ilk aylarında emekçilerin mücadeleye inancını törpülemiştir. Çeşitli yerelerde sürdürülen direnişler ve devrimci kamu emekçilerinin çabaları da bunun önüne geçmeye yetmemiş, ortaya konulan iradi tutumlar, ihraç edilen emekçiler başta olmak üzere KESK tabanını harekete geçirebilecek bir sürece evrilememiştir. KESK'teki bürokratikleşme ve çürüme ise sendika merkezleri ile sınırlı bir durum değildir. Dolayısıyla kitle tabanı bulamayan ve gelişme gösteremeyen bir mücadele süreci üzerinden fiziken KESK binasında bulunmaktan öte bir sonuç doğurmayan bir eylemi sürdürmenin de doğru bir yaklaşım olmadığı düşüncesindeyiz.

Fakat sürdürülen eylemin doğru olup olmaması, KESK yönetimine, eylemci üyelerini kapı önüne koyma ve şiddet uygulama hakkı tanımamaktadır. Bu nedenledir ki, yaşanan olayların esas sorumluluğu da KESK yönetimine aittir. KESK'in onuru da, itibarı da sokakta verilen mücadele ile korunabilir. İstanbul direnişçileri KESK önlüğü altında tam 70 hafta boyunca sürdürdükleri direniş ile bu itibarı korumuş, KESK tarihine onurlu bir mücadele sayfası eklemiştir. 70 hafta sürdürülen direnişe sahip çıkma ve katılma çağrısı yapmayan, bu yönde hiçbir çaba göstermeyen KESK ve bağlı sendikaların yöneticilerinin üyelerini kapı önüne koyarak KESK'e sahip çıkma çağrısı yapması ise utanç sayfalarına yazılmıştır.

KESK bir an önce bu utanca son vermeli, üyelerine şiddet uygulayan yöneticileri hakkında disiplin süreçlerini işletmeli ve direnişçi üyeleri başta olmak üzere, tüm üyelerinden ve kamuoyundan özür dilemelidir.

KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ

27 Ekim 2018

İşçilerin kaleminden ekonomik kriz

İstanbul'un çeşitli bölgelerinde, farklı iş kollarında çalışan işçiler, ekonomik krizin etkilerini gazetemize yazdı.

***

KRİZ SÜRÜYOR, MAŞ YETMİYOR

Merhaba, ben İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'nde bir metal fabrikasında çalışıyorum. Seçim sonrası süreçte krizin etkisini daha fazla hissetmeye başladık. Çalıştığım fabrikada 400 civarında işçi işten atıldı. Sürekli ücretli izne çıkarıyoruz. Bu hafta yine ücretli izne çıkarıldım. Ücretli izinlerimizi yıllık izinden kesiyorlar. 1 yıllık işçiyim ama şu ana kadar neredeyse 3 yıllık "senelik izin" hakkımı kullandım. Şu an işten çıkarılısam, geçtim maaş almayı, neredeyse fabrikaya borçlanacağım.

Yılbaşı yaklaşıyor. Her yerde asgari ücretin ne kadar olacağına dair tartışmalar sürüyor. Çalıştığım fabrikada da asgari ücret üzerine sohbetler oluyor. İşçiler her şeyin çok pahalı olduğunu, maaşın yetmediğini söylüyorlar. Genel olarak asgari ücretin 2.000 TL olması gerektiğini ifade ediyorlar. '2.000'in altı kurtarmaz, 2.000'den az olursa ortalık karışır, kimse bunlara oy vermez' diyorlar.

İKİTELLİ OSB'DEN METAL İŞÇİSİ

***

İNŞAAT SEKTÖRÜNDE KRİZ BÜYÜYOR

İnşaat sektöründe uzun yıllardır ça-

lışan bir formenim. İstanbul'daki birçok projede çalıştım. İnşaat sektöründe süren ve gittikçe artan krizden kaynaklı kitlesel işsizlik artıyor. Ya ihalesi yapılmış yeni projeye başlanmıyor ya da yapımı devam eden projeler durduruluyor. Bu süreçte ben de işsizler kervanına katıldım. Aslında son 1-2 aydır krizin işsizlikle öne çıkan etkisini daha fazla hissediyorum. Daha önce bu kadar ağır olduğunu zannetmiyordum. İnşaat işi olmayınca fabrikada bakımcı olarak iş görüşmesine gittim. Ama onlar da istediğim ücretin çok altında para teklif ettiler. Bu nedenle kabul etmedim.

Bugüne kadar birçok işçiyle birlikte çalıştım. Bizim sektörde işsiz kalanlar, daha önce birlikte çalıştıkları arkadaşlarını ya da formenlerini arayarak onların çalıştıkları yerlerde iş olup olmadığını sorarlardı. İşsiz kalanlar genelde bu şekilde iş buluyorlardı. Bir süredir daha önce çalıştığım birçok işçi arkadaştan bu tür telefonlar alıyorum ama neredeyse hiçbirine yardımcı olamıyorum. Neredeyse tanıdığım herkes işsiz kalmış. Kalan çok azı da çalıştığı yerlerde işçi alımı olmadığını söylüyor. Beraber çalıştığımız, işinde çok nitelikli işçi arkadaşlar vardı. "İşi teslim et dönüp arkana bakma" denilebilecek işçilerdi. "Kim işsiz kalırsa kalsın bunlar kalmaz" diyebileceğim nitelikte işçilerdi. Onlardan bile telefonlar alıyorum, "İşsiz kaldık bize iş bul" diye. Ancak inşaat sektörü o kadar kötü durumda ki bu süreçte

bu konuda hiçbir arkadaşşıma yardımcı olamadım.

Bu şartlar daha ne kadar sürecek bilemiyorum. Böyle giderse sektörde daha büyük bir kriz kaçınılmaz görünüyor.

İSTANBUL'DAN BİR İNŞAAT İŞÇİSİ

***

KRİZİ YAŞAYANLAR GÜCÜNÜ BİRLEŞTİRMELİ!

Merhaba arkadaşlar. Ben bir plastik fabrikasında plastik enjeksiyon operatörüyüm. Esenyurt-Kıraç bölgesinde çalışıyorum. Ford, Renault, Tofaş ve Fiat'a plastik parçalar üretiyoruz. Otomatik çalışan makinalarda biz de bir makina gibi çalışıyoruz. Her parçayı %100 kontrol etmekle sorumluyuz. 2-3 tane bozuk parçayı gözden geçirirsek bunun biz işçilere geri dönüşü -1 puan olarak yansıyor. Makinayı bırakıp lavaboya veya su içmeye bile gidemiyoruz. Bu kadar yoğun çalışmamıza rağmen yemeklerin berbat olması insanları çileden çıkarıyor. Öğle yemeğinde arkadaşlarımla hemen hemen hepsi işten memnun olmadığını söylüyor ama birçok fabrikada da krizden kaynaklı işten çıkartmalar olduğunu biliyorlar. Tofaş 18 gündür makina bakımı var diye çalışmıyor, ardından Renault da cumartesi günü üretimini durdurma kararı almış. Her yerde işten atılma haberleri duyuyoruz. Bu durum üzerimizde bir baskı oluşturuyor ve neticede işsiz kalmamak için sessiz kalıyoruz.

Çalıştığım fabrikada alınan hammaddeye sürekli zam geliyor. Bu da satılan malların fiyatına yansıyor. Neticede fiyat artınca satış az oluyor ya da kimse almıyor. Otomotiv sektöründe de böyle bir süreç yaşanıyor. Gerek hammaddenin pahalı olması gerek otomotiv sektöründeki durgunluk krizin daha da artacağına açık bir kanıttır. Otomotivde üretim ne kadar azalır, işsizlik ne kadar artarsa biz de burada aynısını yaşıyoruz.

Önümüzdeki günlerde işten atılmalar daha da artacağına benziyor. Artık birçok fabrikasının durumu diğerlerini doğrudan etkiliyor. Yani tek bir fabrikada krize ve işsizliğe karşı mücadele etmek yetmiyor. Tüm fabrikalarda işçilerin gücünü birleştirmesi gerekiyor.

ESENYURT'TAN PLASTİK İŞÇİSİ

***

BÜYÜK BİR KRİZİN İÇİNE GİRDİK VE KRİZ HER GÜN DHA DA ŞİDDETLENİYOR!

Büyük bir krizin içine girdik ve kriz her gün daha da şiddetleniyor. Her şey ateş pahası. Herkes korku içinde. Enflasyon ve pahalılık almış başını gidiyor. Yarının ne olacağı belli değil. Krizi yaratan emperyalistler ve burjuvazidir. Emperyalistler, kendi ülkelerindeki emekçileri sömürdükleri yetmezmiş gibi, kendinden küçük ülkelerin burjuvazileriyle işbirliği yaparak birçok ülkenin emekçisini de sömürmektedirler. Yani patronlar ihtiyaçtan fazla mal ürettikleri ve o malı da satamadıkları için ister istemez kriz doğuyor ve bu krizi biz işçilere ödetmek istiyorlar.

Yıllardır fabrikalarda çalışıp iş kazası adı altında katledilen biziz. Kolunu bacağını kaybedip sakat kalan biziz. Meslek hastalıklarına yakalanıp ölen biziz. Açlık sınırının altında çalışmaya mahkum edilen biziz. Bu da yetmezmiş gibi aldığımız üç kuruşa göz dikip yarattıkları krizi bize ödetmeye çalışıyorlar. Elektriğe, suya, doğalgaza, çaya, şekere, kısacası biz işçilerin kullandığı her şeye zam geldi ama maaşlara zam gelmedi. Aldığımız üç kuruş da enflasyon karşısında eriyip yok oldu.

İnsanca ve onurumuzla yaşamak için 'artık yeter' diyoruz. Bu böyle gitmez. İşçiler olarak bu gidişe dur demek için çok geç olmadan ortak bir duruş göstermek zorundayız. Krizi biz yaratmadık, patronlar yarattı, faturasını da patronlar ödesin!

ESENYURT'TAN TEKSTİL İŞÇİSİ

Ekim Devri

Ekim Devrimi, anlamı, tarihsel ve uluslararası önemi en iyi ve en tam onun hazırlayıcılarından, önderlerinden öğrenilebilir. Bu konuda ekleyecek fazla sözümüz yok. Bize düşen sonraki süreci ve sonuçlarını bugünden bakabilmenin de avantajıyla incelemek ve olumlu, olumsuz gerekli dersleri çıkarmak, bir senteze varmaktır. Dördüncü yıldönümünde Pravda'da yayınlanan makalesinde Lenin, bu ara güncel olan deneyime dayanarak ele alıyor. Bilindiği gibi, Şubat Devrimi'nin hemen ardından, Lenin, Nisan Tezleri'nde, Rusya'da iktidarın yeni bir sınıfa, burjuvazinin ve burjuvalaşmış büyük toprak sahiplerinin eline geçmesi anlamında burjuva demokratik devrimin tamamlandığını ortaya koyup, bir geçiş programıyla birlikte sosyalist devrimi gündeme almıştı. Bazı Bolşevikler ise demokratik devrimin tamamlanmadığı, hala çözümlenmemiş demokratik görevlerin olduğu gerekçesiyle eski programda diretmişlerdi. Sosyalist Ekim Devrimi tamamlanmamış demokratik görevleri geçerken proleter yöntemlerle çözdü. (Ekim'in 1987 tarihli sunuş notu...)

25 Ekim'in (7 Kasım) dördüncü yıldönümü yaklaşıyor. Bu büyük gün geride kaldıkça Rusya'da proleter devrimin önemi daha çok ortaya çıkıyor ve biz de bir bütün olarak çalışmalarımızın pratik anlamını daha iyi kavıyoruz.

Bu önem ve tecrübeler kısaca ve doğal olarak çok eksik ve kaba bir biçimde şöyle özetlenebilir:

Rusya'da devrimin ilk ve kaçınılmaz görevi, Ortaçağ kalıntılarını bertaraf etmek, bunları son kırıntısına kadar temizlemek, Rusya'yı bu barbarlıktan, bu utançtan, kültürün ve ilerlemenin önüne dikilen bu en büyük frenleyici engelden kurtarmak şeklindeki burjuva-demokratik bir görevdi.

Ve bu temizliği, 125 yıl önceki Büyük Fransız Devrimi'nin yaptığından çok daha büyük bir kararlılıkla, hızla, cesaretle, başarıyla ve halk yığınları üzerindeki etkisi açısından çok daha geniş ve köklü bir şekilde yaptığımız için haklı bir gurur duyabiliriz.

Gerek anarşistler, gerekse de küçük-burjuva demokratlar (yani bu enternasyonal sosyal tipin Rus temsilcileri olan Menşevikler ve Sosyalist-Devrimci-

Burjuva-demokratik devrimin kazanımlarını Rusya halklarına geri dönülemez bir tarzda mal etmek için daha da ileriye gitmeliydik ve gittik de. Bu yolda ilerlerken burjuva-demokratik devrimin sorunlarını kendi temel ve gerçek proleter-devrimci sorunlarımızın, sosyalist eylemlerimizin bir "yan ürünü" olarak çözdük. Her zaman söylediğimiz ve eylemlerimizle kanıtladığımız gibi, burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür.

ler) olsun, burjuva-demokratik devrimin sosyalist (proleter) devrimle olan ilişkisi üzerine inanılmayacak kadar çok saçma sapan şey söylediler ve söylemekte. Geride bıraktığımız dört yıl, bu konuda Marksizm'i doğru kavradığımızı, geçmiş devrimlerin tecrübelerini bütünüyle doğru değerlendirdiğimizi göstermiştir. Biz, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, burjuva-demokratik devrimi **sonuna** kadar götürdük. Biz, bilinçli, kendimizden emin, şaşmadan **ileriye** doğru, sosyalist devrime doğru yürüyoruz. Biz, sosyalist devrimin burjuva-demokratik devrimden Çin seddi ile ayrıldığı bilinciyle, (sonuçta) ne kadar ilerleyebileceğimiz, bu muazzam görevlerin ne kadarını başarabileceğimiz ve başarılarımızın ne kadarını sürekli hale getirebileceğimiz konusunda **yalnızca mücadelenin** belirleyici olacağı bilinciyle hareket ediyoruz. Bunu zaman gösterecektir. Ama daha şimdiden -çöle dönüştürülmüş, harap edilmiş, geri bir ülkede- toplumun sosyalist dönüşümü alanında ne denli müthiş başarıların elde edildiğini görüyoruz.

Devrimimizin burjuva-demokratik içeriği hakkındaki düşüncelerimizi sonuna kadar götürelim. Marksistler için

bunun ne anlama geldiği net olmalıdır. Açıklamak için örnekler verelim.

Devrimin burjuva-demokratik içeriği, ülkenin toplumsal ilişkilerini (yapısını, kurumlarını) Ortaçağ'dan, serflikten, feodalizmden temizlemek demektir.

1917'de Rusya'da serflikin başlıca belirtileri, kalıntıları, yaşayan unsurları nelerdi? Monarşi, Ortaçağ kalıntıları, büyük toprak sahipliği ve toprağın tasarruf hakkı, kadının durumu, din ve ulusların ezilmesi. Şu "Augias ahırları"ndan herhangi birini ele alalım -ve şurasını da belirtelim ki, bunlar 125 yıl, 230 yıl ve hatta daha önce (İngiltere'de 1649'da) gelişmiş devletlerin gerçekleştirdiği **kendi** burjuva-demokratik devrimleri sırasında çok büyük ölçüde temizlenmemişlerdir- görülecektir ki, biz bu ahırları köklü bir şekilde temizledik. Sadece **on hafta** içinde, yani 25 Ekim (7 Kasım) 1917'den Kurucu Meclis'in dağıtılmasına (5 Ocak 1918) kadar geçen zaman içinde, burjuva demokratların ve liberallerin (Kadetler) ve küçük-burjuva demokratların (Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler) bu alanda yaptıklarından bin kat fazlasını yaptık.

Bu korkaklar, palavracılar, kibirli narşistler ve Hamletler kağıttan kılıç salladılar

ama krallığı bile yıkamadılar! Biz şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yaptık, krallık pisliğini olduğu gibi temizledik. Yüzyıllık kast sisteminden geriye taş üstüne taş, tuğla üstüne tuğla bırakmadık. (İngiltere, Fransa, Almanya gibi en ileri ülkeler bile bugün hala bu kast sisteminin izlerini üzerlerinden atamamışlardır!) Kast sisteminin derin köklerini, yani feodalizmi ve toprağa bağlı serflikin kalıntılarını radikal bir şekilde koparıp attık. Büyük Ekim Devrimi'nin tarımda giriştiği dönüşümden eninde sonunda ne çıkacağı üzerinde tartışılabilir. (Yurtdışında bu gibi tartışmalara girebilecek yeterince kalemşör, Kadet, Menşevik ve Sosyalist-Devrimci var). Biz şimdilik böyle tartışmalarla zaman kaybetmek istemiyoruz, çünkü bu tartışmayı ve onun getireceği bir yığın soruyu mücadele içinde çözüme bağlayacağız. Fakat tartışılmayacak bir şey varsa, o da küçük-burjuva demokratların sekiz ay boyunca büyük toprak sahipleriyle, yani serf geleneğinin koruyucularıyla "uzlaşmış" olduklarıdır. Oysa biz birkaç hafta içinde Rus topraklarını hem toprak sahiplerinden, hem de bunların geleneğinden geriye en ufak bir şey kalmaksızın

mi üzerine

V. İ. Lenin

temizledik.

Dini, ya da kadının hak yoksunluğunu, Rus olmayan ulusların eşitsizliğini ve ezilişini ele alalım. Bunlar bütünüyle burjuva-demokratik devrimin sorunlarıdır. Aşağılık küçük-burjuva demokratları seviz ay boyunca bu konuda lafladılar. Oysa bugün dünyanın en ileri ülkeleri arasında dahi **bu** sorunları **burjuva-demokratik** doğrultuda tamamen çözmüş olan **tek bir** ülke dahi yoktur. Bizde bunlar Ekim Devrimi Yasaması ile tamamen çözüme bağlanmıştır. Biz dine karşı gerçekten savaştık, ve hâlâ da savaşıyoruz. Rus olmayan **bütün** uluslara **kendi öz** cumhuriyetlerini ya da otonom bölgelerini tanıdık. Bizde, Rusya'da artık kadın haklarının ya da kadın-erkek eşitliğinin tam olmayışı gibi bir alçaklık, adilik, rezillik; dünyanın istisnasız bütün ülkelerinde çıkarıcı burjuvazi ve odun kafalı, korkak küçük-burjuvazi tarafından sürekli tazelenen bu serfliğin ve Ortaçağ'ın rezil kalıntısı kalmamıştır.

Bütün bunlar burjuva-demokratik devrimin içeriğine girer. Bundan yüz elli, iki yüz elli yıl önce, bu devrimin (eğer bir genel devrim tipinin kendine özgü ulusal şekli söz edilecekse) ilerici önderleri halklara insanlığı Ortaçağ'ın ayrıcalıklarından, kadın-erkek eşitsizliğinden, şu ya da bu dine devletin tanıdığı imtiyazlardan (ya da tamamen "**din fikri**"nden, "**dindarlıktan**"), ulusal eşitsizliklerden kurtaracakları sözünü verdiler. Ama onlar sadece söz verdiler, sözlerinde dur-

madılar. Sözlerinde duramazlardı, çünkü "kutsal özel mülkiyet" için duydukları "saygı" buna engel oluyordu. Bizim proleter devrimimizde kahrolası Ortaçağ'a ve "kutsal özel mülkiyet"e karşı duyulan bir "saygı" söz konusu değildir.

Fakat burjuva-demokratik devrimin kazanımlarını Rusya halklarına geri dönülemez bir tarzda mal etmek için daha da ileriye gitmeliydik ve gittik de. Bu yolda ilerlerken burjuva-demokratik devrimin sorunlarını kendi temel ve gerçek proleter-devrimci sorunlarımızın, sosyalist eylemlerimizin bir "yan ürünü" olarak çözdük. Her zaman söylediğimiz ve eylemlerimizle kanıtladığımız gibi, burjuva-demokratik reformlar, devrimci sınıf mücadelesinin yani sosyalist devrimin yan ürünüdür. Bu arada, Kautsky, Hilferding, Martov, Çernov, Hillquit, Longuet, Mac Donald, Turati ve "iki buçukuncu" Marksizm'in diğer kahramanlarının burjuva-demokratik devrim ile proleter-sosyalist devrim arasında böyle bir karşılıklı ilişki olduğunu bir türlü anlamak istemediklerini de belirtelim. Birincisi ikincisinin içine girer. İkincisi geçerken birincisinin sorunlarını da çözer. İkincisi birincisinin eserini kökleştirir. Mücadele ve sadece mücadele ikincinin birinciyi ne derece aşırıp aşmayacağını belirler.

İşte Sovyet düzeni böyle bir devrimin bir diğerinin içinde yeşerişinin en açık kanıtlarından, görüntülerinden biridir. Sovyet düzeni işçi ve köylüler için demokratizmin en üst ölçeğidir ve aynı zamanda

da **burjuva** demokratizminden bir kopuş, dünya tarihinde **yeni bir tip** demokrasinin, yani proleter demokrazimin diğer bir deyimle proleterya diktatörlüğünün de doğuşudur.

Bırakın can çekişen burjuvazinin ve onun ardından yalpalayan küçük-burjuva demokraziminin köpekleri ve domuzları Sovyet düzeninin kuruluşundaki yanlış ve hatalar yüzünden üstümüze küfür, beddua ve alay yağdırsınlar. Bir an için bile gerçekten birçok başarısızlığımızın olduğunu ve hatalar yaptığımızı unutmuyor değiliz. Sanki böylesine, tüm dünya için yeni bir tip devlet düzeninin yaratılması gibi bir eser yanlışsız ve hatasız ortaya konulabilirmiş gibi! Hiç şaşmadan yanlışlarımızı ve hatalarımızı, henüz mükemmel olmaktan son derece uzak olan Sovyet ilkelerini hayata uygulayış tarzımızı düzeltmek için mücadele edeceğiz. Fakat Sovyet devletinin inşasına **başlamak** ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağın, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni hayata, burjuvaziyi yenmeye, proleterya diktatörlüğüne, insanlığın sermayenin ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerleyen **yeni** sınıfın egemenlik çağının yolunu **açmak** mutluluğu bize nasip olduğu için **gurur** duymakta haklıyız. Emperyalist savaş sorunu, yani finans kapitalin önde gelen uluslararası politikası, bugün **kaçınılmaz** bir şekilde yeni emperyalist savaşlara yol açmakta ve kaçınılmaz bir tarzda zayıf, geri ve

küçük halkların bir avuç "ileri" güç tarafından yağmalanmasını, soyulmasını ve ulusal baskıyı arttırmaktadır.

İşte bu sorun 1914'ten beri tüm ülkelerin politikasında köşe taşıdır. Bu, milyonlarca insan için ölüm kalım sorundur. Sorun, burjuvazinin gözlerinizin önünde hazırladığı, göz göre göre kapitalizmin ürünü olan gelecek savaşta (1914-1918 savaşında ölen 10 milyon insan ve bugün hâlâ sürüp giden "küçük" savaşlarda ölen insanlar yerine) 20 milyon insanın yok edilip edilmemesi, (kapitalizmin sürüp gitmesi halinde) kaçınılmaz bir şekilde yaklaşan savaşta (1914-1918 yıllarında sakatlanan 30 milyon insan yerine) bu kez 60 milyon insanın sakatlanıp sakatlanmaması sorundur. Bu sorunda da Ekim Devrimimiz dünya tarihinde yeni bir çağ açmıştır. Burjuvazinin yaltakçıları ve bunların işbirlikçileri olan Sosyal-devrimciler ve Menşevikler şahsında dünyanın tüm sözde "sosyalist" küçük-burjuva demokrazisi "emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi" sloganıyla alay ettiler. Fakat tek **gerçek** -kuşkusuz hoş olmayan, kaba, çıplak, insafsız ama gene de gerçek- sloganın bu olduğu ispatlandı. Uydurulan yalanlar yıkıldı. Brester barışının ne olduğu ortaya çıktı. Ve her gün daha pervasız bir tarzda, Brester'e göre çok daha kötü olan Versaille barışının anlamı ve sonuçları teşhir olmaktadır. Dünkü savaşın ve yaklaşan savaşın nedenleri üzerine kafa yoran milyonlarca insanın önünde daha açık, daha belirgin, daha su götürmez bir şekilde şu acı gerçek aydınlanıyor: **Bolşevik mücadele olmadan, bolşevik devrim olmadan** emperyalist savaşın ve bunun kaçınılmaz yaratıcısı emperyalist dünyadan (emperyalist barışın -Rusça sözcüğün bu anlamını da ekleyelim), bu cehennemden kurtulamaz.

Bırakın burjuvalar ve pasifistler, generaller ve küçük-burjuvalar, kapitalistler ve filistenler, tüm imanını tam hıristiyanlar ve II. ve İki buçukuncu Enternasyonalin bütün şövalyeleri bu devrime kızgınlıklarını kussunlar. Dünya tarihinin bu gerçeğini: yüzlerce, binlerce yıldır kölelerin ilk kez, efendileriyle kendi aralarında süren savaşı "efendilerin ganimetlerini paylaşmak için sürdürdükleri bu savaşı, tüm ulusların kölelerinin tüm ulusların efendilerine karşı bir savaşa dönüştürelim!"

sloganlarıyla yanıtladıklarını, işte bu gerçeği kızgınlık, inkar ve yalan hücumlarıyla da değiştiremeyecekler.

Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez bu slogan pasif ve cansız bir beklentiden çıkıp, net bir tarzda biçimlenen politik bir program halini alarak, proletaryanın öncülüğünde ezilen milyonlarca insanın etkili bir mücadelesine, proletaryanın ilk zaferine, savaşların yok edilmesi yolundaki ilk zafere, sermaye kölelerinin, ücretli işçilerin, köylülerin ve emekçilerin zararına barış imzalayıp savaş yapan değişik ulusların burjuvazisinin ittifakına karşı bütün ülkelerin işçilerinin ittifakının zaferine dönüştü.

Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim devrimimiz sadece bizim cepimizde ve emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük yanlışlar ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki yanlışlar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına, geri bir halk, dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve onları düzeltebilmesini öğrenmek için bu hatalarımızı değerlendireceğiz. Ama gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz eksiksiz yerine getirildi ve tüm güçlükler rağmen yerine getirilecek.

Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar bunun öze ilişkin bir önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır.

Bütün ülkelerin kapitalist efendileri -Japonya Amerika'ya, Amerika Japonya'ya karşı, Fransız İngilize karşı vb.- “anavatanı koruyoruz” diye palavraya devam edin! Bütün dünyanın pasifist küçük-burjuvaları ve filisternler, II. ve İkibuçukuncu Enternasyonal'in kahramanları yeni “Basel Manifesto”ları ile (1912 Basel Manifesto'sunu örnek alarak) emperyalist savaşa karşı mücadele sorunundan “yakanızı sıyırmaya” devam edin! İlk Bolşevik devrimi dünyanın ilk yüz milyon insanını emperyalist dünyanın elinden kurtardı. Bundan sonraki devrimler bütün insanlığı bu savaşlardan ve bu dünyanın elinden çekip kurtaracak.

En son eserimiz, aynı zamanda en önemli, en güç ve en az tamamlanmış olan eserimiz, harap feodal ve yarı harap kapitalist yapının yerine yeni sosyalist yapının ekonomik temelini döşenmesi ve iktisadi inşadır. En fazla başarısızlığı ve en çok hatayı bu en önemli ve güç işte kaydettik. Sanki, dünya çapında böylesine yeni olan bir işe başarısızlıklar ve ha-

Gerçek gerçek olarak kalacaktır. Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı yapacağı savaş ile “cevap vermek” doğrultusunda verilen söz eksiksiz yerine getirildi ve tüm güçlükler rağmen yerine getirilecek.

malar olmaksızın girişilebilirmiş gibi! Ama biz bu işe giriştik. Bu işi daha da ilerisine götürüyoruz. Tam da şimdilerde “Yeni Ekonomik Politika” ile bir dizi hatayı düzeltmekle meşguluz, bir küçük çiftçiler ülkesinde bu hatalara düşmeden sosyalist yapının inşasını nasıl ilerletebileceğimizi öğreniyoruz.

Karşılaştığımız güçlükler ölçülemeyecek derecede büyük. Biz ölçülemeyecek derecede büyük güçlüklerle mücadeleye alışmışız. Düşmanlarımız bizi boşuna “kaya gibi sağlam”, ve “kemik gibi sert politikaların” temsilcileri olarak adlandırmadılar. Fakat, devrimde hiç değilse belirli bir ölçüye kadar kaçınılmaz olan bir başka sanatı öğrendik: esneklik, taktiğimizi çabuk ve ani değiştirebilmek, değişen objektif şartları göz önünde bulundurmak, eğer daha önce tuttuğumuz yolun bugün için yanlış, imkansız olduğu ortaya çıkmışsa hedefimize giden başka bir yol seçmek.

Coşkunluk dalgasına kapılmış olan ve halkın önce genel politik, sonra askeri coşkusunu alevlendiren bizler, bu coşkunluk dalgasıyla, genel politik ve askeri sorunlar kadar büyük olan iktisadi sorunları da dolaysız bir tarzda çözebiliriz sandık. Önce ve yeterince üzerinde düşünmeden, bir küçük çiftçiler ülkesinde devlet üretimini ve malların devlet tarafından dağıtımını proleter devletin direkt emirleri ile komünistçe yürütebileceği-

mizi sandık. Yaşam hatalı olduğumuzu gösterdi. Komünizme geçişi yıllar sürececek bir çalışmayla hazırlamak için bir dizi geçiş düzenleri gerekiyordu: devlet kapitalizmi ve sosyalizm. Duyulan coşkunluk ile dolaysız değil, ama kişisel çıkarınız, kişisel ilginiz ve ekonomik planlamanın temeli üzerinde büyük devrimin yarattığı coşkunluğun yardımı ile, ilk önce bir küçük köylü ülkesini devlet kapitalizminden sosyalizme götüren küçük köprüleri kurmaya gayret edin. Aksi takdirde komünizme varamazsınız, ve milyonlarca insanı komünizme götüremezsiniz. Bize bunu hayat ve devrimin objektif gelişimi böyle öğretti.

Ve bu üç, dört yıl içinde eğer gerekiyorsa, keskin dönüşler yapmayı biraz olsun öğrenmiş olan bizler; gayretle, dikkatle, sabırla (hâlâ da yeterince gayretli, dikkatli ve sabırlı olamamakla beraber) yeni bir dönüm noktası olan “Yeni Ekonomik Politika”yı öğrenmeye başladık. Proleter devlet geniş bakmasını bilen, tiz ve nesnel bir işadami, çalışkan bir büyük tüccar olmalıdır, yoksa bu devlet, bu küçük köylü ülkesini iktisadi bakımdan ayağa kaldıramaz. Bugünkü koşullar içinde ve kapitalist (henüz kapitalist) Batının yanısında komünizme geçişi sağlamak için başka hiçbir yol yoktur. Büyük tüccar, göğün yere uzak olduğu kadar komünizme uzak bir iktisadi tip gibi görünebilir.

Fakat canlı hayatın içindeki bu çelişki, küçük köylü işletmeciliğini devlet kapitalizmine ve onun üzerinden sosyalizme götüreceği çelişkilerden biridir. Kişisel çıkar üretimi arttırır; ve bizim her şeyden önce ve ne pahasına olursa olsun ihtiyaç duyduğumuz şey üretimi arttırmaktır. Büyük çaptaki ticaret milyonlarca küçük çiftçiyi ilgilendirdiği, ekonomik olarak bir araya getirdiği ve bir sonraki basamağa ulaştırdığı için (tam da üretimin çeşitli ilişkisi ve birleşme biçimlerinin kendi içinde), çiftçileri ekonomik olarak birleştirmektedir. Bu alanda yeni bir “bilim”in hazırlık sınavını bitiriyoruz artk. Hedefli bir şekilde usanmadan çalışırsak, her adımımızı pratikteki deneyimlerimizle kontrol edersek, başladığımızı yeniden ve yeniden değiştirmekten, hatalarımızı düzeltmekten ve bunun anlamını kavramaktan çekinmezsek diğer sınıfları da geçebiliriz. Dünya ekonomisi ve politikası bu işi istediğimizden çok daha uzun süreli ve güç bir duruma sokmasına rağmen, bütün bu “öğrenim aşamalarından” geçeceğiz. Ne pahasına olursa olsun, geçiş döneminin acıları, ızdırabı, açlığı ve yıkıntısı ne denli büyük olursa olsun cesaretimizi kırmayacağız ve eserimizi zaferle sonuçlandıracağız.

14 Ekim 1921

Bütün Eserler, C:33, s.31

“Gerçek insan” Karadayı!

Hegel, Homeros’un Troya destanındaki Akilleus’u, karakteristik özellikleri üzerinden “işte gerçek bir insan” olarak tanımlar. Akilleus bir kahramandır, eylemler içinde geçen hayatı bir eylemle sonlanır.

Annesi Thetis’i çok sever. Yine çok sevdiği Briseis elinden alındığında ise kahrolur. Kırılan onurunu savunmak için Agamemnon’un ordusunda savaşmayı reddeder. Sadık dostu Patroklos’un bu savaşta ölümü onu derinden etkiler ve yeniden savaşa katılmasına yol açar. Ateşli, korkusuz, kendinden büyüklere saygıda kusursuz, ama çabuk kızan, kendinden geçen, düşmanına karşı acımasız...

Eylem, bir bireyin güttüğü amaçların dışı yansımasıdır. Bireyin davranışlarında, eyleminde tutkuya bürünen amaç, onun gerçek karakterinin temelini oluşturur. Dik halayı coşkuyla oynayan, “Haydar haydar”ı kalbinin derinliklerinden süzen, müthiş esprî yeteneği ve sevecenliği ile gerçek bir insan ve büyük dava adamı... İşte bizim Sinan yoldaş!

“BİZDEN BİRİ”

Sinan yoldaş tanıyan hemen her kesimden insan, onu ikirciksiz, olduğu gibi görünen, son derece sade ve davasına büyük tutkuyla bağlı bir devrimci olarak tanır ve tanımlar. Mücadelede küçük-büyük iş ayrımı yapmamak gerçek bir devrimci önderin özelliği değil midir zaten? Önder olmak ne akademik bir unvan ne de dışarıdan atfedilmiş bir özelliktir. İşçi sınıfının kurtuluş davasına bağlı, alt sınıfların yaşam tarzını, yaşadığı güçlükleri, mücadele motivasyonunu ve sınırlılıklarını günlük yaşam içinde büyük bir titizlikle gözlemleyen, bundan politik sonuçlar çıkaran ve pratiğinde hep gözetilen bir önder tipi idi Sinan yoldaş. Bu yönüyle devrimci hareketin “önderlik geleneğine” yabancıydı, kitlelerin doğal önderiydi.

Sade pürüten yaşam tarzı, uğruna mücadele ettiği sınıfsız toplum felsefesinin bilinçli bir sonucuydu. Devrimcilik anlayışından dolayı kendisi ve ailesi için her türlü ayrıcalığı reddetti. Yurtdışında devrimcilerin yaşadığı yabancılaşma ve çürüme onun hep uzağında kaldı. Karadayı bu yozlaşmış kapitalist dünyanın yüzüne, “işte meydan, sen kaybedeceksin”

diyerek, sol yumruğunu sıkarak meydan okudu.

Rusya’da işçiler Plehanov’un bilgisine ve kişiliğine saygı duyduklarını söyler, Lenin’i ise “o bizden biri” diye anarlar. Evet, Sinan yoldaş da bizden biriydi!

SOL HAREKETE DÖNÜK HASSASİYETİ

Süreklilik ve kopuş bir bütündür. Sürekliliği barındırmayan bir kopuş diyalektik değildir. Geçmiş devrimci hareketin ideolojik, politik, örgütsel pratiğini reddetmek, inkarcılık değil, onu aşarak, niteliksel olarak yeni bir düzeyde devam ettirmektir. İleriye sıçramayı amaçlayan her kopuş olumsuzlamayı zorunlu kılar. Bunu başaramazsan, özellikle de politik mücadelede mevcut olanı bile koruyamaz, geriye düşersin.

Sinan yoldaş EKİM’in oluşumundan itibaren devrimci hareketin o güne kadar yarattığı bütün değerleri önemsemi, ikirciksiz sahiplendi ve her tartışmada bu sürekliliğin altını kalın çizgilerle çizdi. Türkiye topraklarında devrimi başarmak boyunumuzun borcudur derdi. Ancak kopuş olmadan bunu gerçekleştirmek olanaklı değildi. İbrahimler, Denizler, Mahirler, Mehmet Fatih Öktülmüşler, Mazlum Doğanlar, Erdal Erenler ve adını anamayacağımız sayısız kahraman, canları-kanlarıyla devrim ateşini bu topraklarda canlı tuttular. Bu omuzlarda büyük bir yük ve ağır bir sorumluluk demektir. Bu sorumluluğun yerine getirileceği inancını her zaman taze tuttu. Çünkü artık bu topraklarda gerçek bir devrim partisi vardı. Bunu yüksek bir bilinç, inanç, özgüven ve gururla her ortamda dillendirirdi.

Devrim için içtenlikle mücadele eden hareketlere yaklaşımının altında da bu

özgüven yatıyordu. Sol grupların kendi programları ve kimlikleri temelinde yürüttüğü mücadelenin de sınıf mücadelesini ileriye taşıyan vuruşlar olduğunu söylerdi. Sınıf mücadelesi, farklı grupların, toplumsal kesimlerin ve partilerin de kendi politik kulvarlarında mücadele etmeleriyle ilerleyecekti. Sol harekete bakışına hep bu yön verdi.

BAŞKA BİR ULUSU EZEN BİR ULUS ÖZGÜR OLAMAZ!

O Kürt halkının verdiği mücadeleyi büyük bir sorumluluk ve devrimci samimiyetle destekledi ve hep ilişki içinde oldu. Partisinin Kürt sorununa yaklaşımında da sol hareketten köklü bir kopuşu gerçekleştirdiğini büyük bir özgüvenle savundu. Bu yaklaşım, yaşadığı katliamlar ve vahşete karşı Kürt halkını sahiplenme ve dayanışmanın çok ötesindeydi. Ortak mücadele cephesinde birleşmeden, sermaye iktidarını devirmenin olanaklı olmayacağı bir gerçektir. Bu da işçi sınıfı içerisinde şovenizmi alt etmeyi gerektiriyordu.

Sinan yoldaş farklı argümanlar ve sol söylemlerle Kürt halkının mücadelesine burun bükkenlerin ince sosyal şovenizmini teşhir etmenin zorunluluğu üzerinde titizlikle durur, bu söylemlerin samimi-yetsizliğine, kendi burjuva sınıflarının izledikleri politikaları “hoş” göstermeyi amaçladığına işaret ederdi.

SON GÖRÜŞME!

Ölümünden iki hafta önce son görüşümdü. Çabuk yorulduğunu söyledi. İnediğini görünce üzüldüğümü fark etmiş olmalı ki, gülümseyerek, “nenem inlerken gülüyorduk, rahatlıyorum diyordu!”

dedi. “Hava güneşli, kısa da olsa dışarı çıkaralım” cümlesini bitirmeden, “yoruluyorum, biraz düzeleyim, daha sonra” dedi. Bir daha düzelemeyeceğini biliyorduk. Ziyaretine gelmek isteyenlere, “biraz kendime geleyim, ondan sonra” dediğini söyledim.

“Ölümden korkuyor musun?” diye sorsaydım, cevabı netti: “Neden? Ben burada olduğum sürece o olmayacak, o geldiğinde de ben olmayacağım” diyecekti.

Hiç şaşırmadım. Telefonda pankartın yerini soran yoldaşına cevap verirken gülümsüyordu. Sevgili hayat arkadaşına ve odada olan eski yoldaşına takılmadan duramıyordu...

Sevdiği bir yoldaşının makalesini illaki okumamı, fikrimi söylememi istedi. “Söz, sonra” dedim. Ağrısı vardı, yorgundu, bu nedenle fazla yoğunlaşamıyordu.

Bu arada, “Marks’ın 200. yıldönümünü yeteri derecede gündemde tutamadık” dedi, çok önemli olduğunu düşünüyordu. Alman Devrimi’nin 100. yıldönümü de öyle, güncel derslerle doluydu...

İdeolojik sorunlardaki hassasiyetini yakından bildiğim için, neden Marks’ı diye sorsaydım, “‘Marks’ı okumanın zamanı’ makalesinde önemi üzerinde yeterince durdum” diyecekti. Ne kadar da içten yazmıştı Karadayı... Daha önce de bu makale üzerine sohbet etmiştik. Marks her şeyden önce büyük bir devrimciydi. Aslolan dünyayı değiştirmekti!

ALMAN DEVRİMİ

100. yılında Alman Kasım Devrimi etkinliklerinde, yürütülecek tartışmalarda aramızda olmayı ne kadar istediğini tahmin etmek güç değil. Çok önemsiyordu. Devrimin objektif koşullarının olgunlaşmasına rağmen neden kazanılmadığını anlamak ve dersler çıkarmak önem taşıyordu. Sınıf mücadelesinin inişli çıkışlı süreçlerinde işçi sınıfına önderlik edecek bir proleter partinin nasıl hayati önemde olduğu, bunun bir devrimin kaderini belirlediği görülmüştü. Almanya’da bu başaramamış olsa da, Rosa ve Karl’ın yaktıkları devrim ateşi sönmeyecek, devrim ateşinde yanmak belki bizim payımıza düşer diyordu Sinan yoldaş...

İyi ki yoldaşın oldum!

Saygıyla...

“Amerikan rüyası”na yürümek ya da kabustan kaçmak

Ekim ayının ortalarında Honduras'ın San Pedro de Sula kentinden yola çıkan büyük göçmen kafesi, Latin Amerika genelinde on milyonlarca işçi ve yoksul arasında yoğun ilgi ve destek gördü. Güvenlik için birlikte yolculuk eden birkaç yüz kişilik bir grup olarak başlayan yürüyüş, eşitlik ve demokratik haklar uğruna 7 bin kişilik kıtalararası bir siyasi gösteriye genişlemiş durumda.

Ülkelerindeki olağanüstü şiddet ve dehşetli yoksulluktan kaçarak ABD'ye ulaşmak isteyen ve aralarında kadın, çocuk ve yaşlıların bulunduğu binlerce Orta Amerikalı göçmen, Meksika ile Guatemala arasındaki Suchiate nehri üzerindeki köprüde ve sınır kapısında çaresizlikle yüz yüze kaldı. Köprüde mahsur kalan binlerce kişiden biri olan bebekli genç bir annenin, “Şiddetten kaçıyoruz, buraya geliyoruz, bize vurmaya başlıyorlar” diye feryat etmesi, arbede sonucu iki çocuğunu kaybettiğini söyleyen bir başka genç annenin, “Ne olduğunu anlamıyorum, barışçıl bir şekilde geçeceğimizi sanmıştım, birden taşlar atılmaya başlandı, sonra göz yaşartıcı gaz” diye anlatması, bir başkasının “Burada hayvanlar gibi tutsak kaldık. Lütfen kapıyı açın” diye çağrıda bulunması, “Açız” seslerinin yükselmesi vb. tepkiler yaşanan insanlık dramının örnekleridir.

Meksika Cumhurbaşkanı Enrique Peña Nieto, sınırda ve köprüden yansıyan manzarayı “eşi görülmemiş” olarak tanımlarken aynı dehşetli dramı dile getirmiş olmalı.

Guatemala, CIA'in organize ettiği askeri cuntanın ardından on yıllar boyu süren bir vahşet dönemiyle toplam yüz bin kişinin katledildiği bir ülke. El Salvador yine CIA tarafından işbirlikçilerle birlikte oluşturulan ölüm mangalarıyla Latin Amerika'nın cinayetler ülkesi olarak ün yapmış bir coğrafya. Honduras, solcu devlet başkanı Manuel Zelaya'nın 2009 yılında ordu darbesiyle devrilmesinin ardından daha da kötüleşen ekonomik koşulların, yolsuzluğun, sağlık sistemindeki çöküşün ve cinayet oranlarındaki artışın egemen olduğu bir yer. Bu ülkelerde aynı zamanda korkunç bir yoksulluk söz konusu. Yanı sıra uyuşturucu kartellerinin baskı ve terörü de hüküm sürüyor. Cinayet oranlarının en yüksek olduğu bu ülkelerde Birleşmiş Milletler'e (BM) göre 2015 yılında Honduras'taki bin kişiden 63'ü

cinayete kurban giderken, El Salvador'da bu sayının 108'e kadar çıktığı ileri sürülüyor. Bu ülkenin emekçi halkları en temel ihtiyaçlarını karşılama imkanlarından da yoksun bulunuyorlar.

İşte ABD sınırına dayanan ve BM yetkililerine göre sayıları 7 bini aşan Guatemala ve Honduraslı, El Salvadorlu ve Nikaragalı mülteciler bu kabustan kaçmaktadırlar.

İlgili ülkelerden ABD'ye uzanan yolda, mülteciler sadece sınırları ve kolluk kuvvetlerinin şiddetini değil, aynı zamanda tecavüz ve uyuşturucu çetelerini, öldürülme risklerini, açlık, susuzluk ve hastalıkları da aşmak zorundadırlar. Her türlü tehlike karşısında korunmasız kalan göçmenlerin “Amerikan rüyası”nın nasıl bir karabasana dönüştüğü, yolculuk süresince yaşadıkları dehşet üzerinden de anlaşılmaktadır. Kendileri ve geride bıraktıkları için daha iyi bir gelecek sağlayabileceklerini düşünerek yollara düşenler hedeflerine ulaşmadan, yollarda adeta cehennemi yaşamaktadırlar.

Bunun için göçmenler, insan kaçakçıları, tecavüz ve uyuşturucu çetelerinin hedefi olmamak ve kendilerini güvende hissetmek için kalabalık bir kabileyle yürüdüklerini belirtiyorlar.

Giriştikleri zorlu ve tehlikeli yolculukta onların tek gerçek dostları ise onlar gibi olan işçi ve emekçi kardeşleridir. Binlerce göçmen, geçtikleri noktalarda emekçi kardeşlerinin desteği ve dayanışmasıyla karşılanıyor. Kendilerine yiyecek, su, giysi ve diğer ihtiyaç malzemeleri sunularak dayanışma ve destek gösteriliyor.

Ancak emekçilerin desteğiyle karşılaşılan yürüyüşçüler, kapitalist devletler tarafından da hedef alınıyor. Bin bir güçlüğü aşmayı başarak ulaştıkları sınır

kapılarında onları bekleyen, şiddet ve aşağılanmadır. Çocuklar, yaşlılar ve kadınlar umursanmadan polis tarafından coplanmakta, göz yaşartıcı gazlarla karşılaşmakta ve hatta katledilmektedirler.

TRUMP'TAN TEHDİT

Bölge ülkelerinde on yıllar boyu işlediği korkunç suçların, katliamların, kanlı darbelerin ve dehşetli bir yoksulluğun, dolayısıyla da yaşanan göçün doğrudan sorumlusu olan Amerikan emperyalizmi ve onun başındaki densiz, şimdi de yollarda ve dayandıkları kapılarda perişanlık çeken göçmenlere karşı barbarlığını sergiliyor. Göçmenleri tehdit etmekle kalmıyor, “Sanıyorum konvoyda bazı kötü insanlar var”, “Aralarında Ortadoğulu teröristlerin de bulunduğu grup sınırlarımıza yürüyor” gibi kirli iddialar öne sürerek onları emekçi kitleler nezdinde kriminalize etmek istiyor. Göçmen karşıtı düşünceleri kışkırtarak işçi sınıfını ve emekçileri bölmeye dönük olan göçmen ve yabancı düşmanı kampanyayı azdırıyor. Yürüyerek zorlu bir yolculuğa çıkan göçmenler, daha ABD'ye varmadan Trump tarafından ırkçılığın ve iç politika'nın hedefi haline getiriliyor ve şimdiden 6 Kasım'da yapılacak olan “Midterm Seçimleri” adı verilen bir ara seçimin malzemesi olarak kullanılmak isteniyor.

Trump, yanı sıra ülkeleri de tehdit ediyor. Son olarak vatandaşlarını durdurmayarak, yasa dışı yollardan ABD'ye girmelerine engel olmamakla suçladığı Honduras, Guatemala ve El Salvador'a yaptıkları maddi yardımı kesmeye başlayacaklarını açıkladı.

Ülkesinin istila edileceğini ileri süren Trump, göçmenleri kastederek “ordumuz sizi bekliyor” demektedir. “Yabancı kalabalıkların güney sınırimızdan ülkemi-

ze illegal olarak girmesini durdurmak için bütün gayretimizi kullanıyoruz” diyen Trump, attığı bir başka Tweet'te ise “Kervanlar demokratik partiye bir utançtır. Göç kanunlarını hemen şimdi değiştirin” ifadelerini kullanarak, olayı aynı zamanda seçim malzemesi olarak kullanmaktan da geri durmadı. Trump, sorunu acil bir ulusal durum olarak gördüğünü ve göçmenlerin sınırı yürüyerek geçmeye kalkışmaları durumunda orduyu kullanacağını açıkladı.

Meksikalı yetkililer ise göçmenlere seslenerek, “Meksika devleti sizi göç statünüzü düzenlemeye çağırıyor”, “Sığınma başvurusunda bulunun” çağrısında bulundu. “Aksi takdirde yasalar devreye girecektir” ifadelerini kullandı. Büyük bir göçmen grubunun “düzensiz biçimde” Meksika topraklarına girmeye çalıştığını belirten Meksika Devlet Başkanı Enrique Peña Nieto, Meksika'nın topraklarına bu şekilde girilmesine izin vermeyeceğini vurguladı. Honduras Devlet Başkanı Juan Orlando Hernandez ise Twitter hesabından yaptığı açıklamada, Guatemalalı mevkidaşı Jimmy Morales ile görüştüğünü ve Honduraslı sivil savunma personelinin göçmenlere yardıma gönderilmesine izin istediğini kaydetti.

SOSYALİZM YAKICI İHTİYAÇTIR

Üretim araçlarının özel mülkiyetine, sınırsız bir sömürü ve yağmaya dayalı olan kapitalizm, tepeden tırnağa şiddete ve gericiliğe dayalı emperyalist barbarlık düzeni, dünyamızı işçi ve emekçi kitleler için bir cehenneme çevirmiş bulunmaktadır. On milyonlarca insanın yaşamak zorunda kaldığı göçmenlik ve mültecilik de yaşanan cehennemin unsurlarından biridir.

Emperyalist-gerici savaşların, etnik ve ulusal boğazlaşmaların yanı sıra acımasız bir kapitalist sömürünün ve çok yönlü krizlerin, devasa sosyal ve ekonomik sorunların sonucu olarak ortaya çıkan göçmenlik gibi insanlık dramları artarak devam edecektir. Emperyalist egemenlik mücadeleleri daha da kızışacağına, emperyalist-gerici savaşlar çoğalacağına ve kapitalist sömürü yerküreyi daha da insafsızca sömüreceğine göre emekçiler ve ezilen halklar, daha dehşetli yıkımlar yaşamakla yüz yüze kalacaklardır.

On milyonlarca insanın yerini yurdunu ve ailesini terk etmemesi, yollarda ölmemesi, organ mafyası, uyuşturucu ve tecavüzcü çetelerinin elinde tüketilmesi için, polis-asker copları ve kurşunlarıyla, dikenli tellerle karşılaşmaması için, hapisanelerde ve toplama kamplarında yaşamak zorunda bırakılmaması için, ırkçılıkla ve aşağılanmalarla karşılaşmaması için kapitalizmin sosyalizmle aşılması bir zorunluluktur.

Savaşın acı sahneleri

Yemen'de Husi hareketi ayrımcılık gerekçesiyle mevcut hükümete karşı ayaklanmış, Eylül 2014'ten beri başkent Sana ve bazı bölgeleri denetimi altına almıştı. Mart 2015'ten bu yana Suudi Arabistan ve bazı Körfez ülkelerinin desteklediği hükümet güçleri ile Husi hareketi arasında bölgede şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Suudi Arabistan öncülüğündeki koalisyon güçleri ise Yemen'de Husiler'in denetiminde bulunan alanlara hava bombardımanı düzenliyor. Aynı koalisyon güçleri Hudeyde kentine blokaj uyguluyor.

Yemen'deki saldırılarda Birleşmiş Milletler'e (BM) göre en az 10 bin sivil yaşamını yitirdi, binlercesi ise açlık ve salgın hastalıkların yaygınlaşması ile hayatını kaybetti.

Pek çok alanda yaşanan insani kriz ile gündeme gelen Yemen özellikle kıtlık ve kolera ile mücadele ediyor. UNICEF'in açıklamasına göre bölgede son 13 ayda 2 bin 311 kişi koleradan öldü, şüpheli vaka sayısı ise 1 milyon 118 bini aştı. Yemen'in 23 şehriden 22'sinde yayılan kolera salgını en çok 70 bin vaka ile Hudeyde kentinde görüldü. Bu hastalıkların her geçen gün artmasında, kentlerde temiz suya ulaşımın olmaması, gerekli ilaç ve tıbbi malzemelerin eksikliği gibi nedenler etkili olmaktadır.

Yemen'in "yüzyılın en büyük kıtlık felaketi" ile karşı karşıya olduğunu söyleyen BM'nin Yemen Koordinatörü Lisa Grande, "12-13 milyon masum sivilin açlıktan ölme riskiyle karşı karşıya kalacağı bir durumu öngörüyoruz" açıklamasında bulundu. Önceki haftalarda insanların yiyecek bir şey bulamadıkları

rından ot ve yaprak yedikleri haberlere yansımıştı. 26 milyonluk nüfusun yüzde 75'i gıda desteğine muhtaç halde.

Savaşlarda ölüm yalnızca kurşun, şarapnel parçası veya patlayan bombalar ile gelmez, bir o kadar etkili olan silahlardan ikisi açlık tehlikesi ve salgın hastalıklardır. Hatta açlık en ucuz silah olarak yüzyıllardır savaşlarda kullanılmıştır. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında kuşatma altında bulunan Leningrad için Hitler, "Leningrad açlıktan ölmelidir" demişti. Sovyetler Birliği kuşatmayı kırana kadar Leningrad'da insanlık dramı yaşanmış, yüz binlerce insan ölmüştü. Savaş bölgesinde çatışmalar açlığa sebep olurken, açlık ortamı ise iç çatışmaları yeniden üretir, mevcut krizleri daha da derinleştirir.

"Savaşlarda genellikle 1 askerin ölüme karşılık 1 sivil doğrudan, 14-15 sivilse açlık, susuzluk, bulaşıcı hastalıklar gibi nedenlerden ölmektedir."* Savaşların yarattığı yıkım çok yönlüdür. Geric koalisyonun saldırıları sonucu Yemen'de sağlık kuruluşlarının yalnızca yüzde 45'e yakını çalışır durumda. Özellikle kadın ve çocuklar ağır mağduriyetler yaşamakta, bulaşıcı hastalıklar ve açlığın sebep olduğu hastalıklar korunmasız olan çocukları daha çok etkilemektedir.

BM'nin Yemen için insani yardım çağrılarında bulunması gerçekçi değildir. Suudi Arabistan özellikle ABD, İngiltere ve Almanya'dan silah almakta, BM'ye üye ülkelere aldıkları askeri mühimmat ile Yemen'e saldırmaktadır. Emperyalist devletler için önemli olan silah ticareti-

nin sorunsuzca sürmesidir. Askeri harcamalara ayrılan bütçenin dünyadaki bütün açlığı sonlandırabilecek, gerekli sağlık ve eğitim kuruluşlarını yeterli hale getirebilecek düzeyde olduğu bilinmektedir. Ancak emperyalist kapitalist sistemin hakim olduğu böyle bir dünyada insanlık ihtiyaçlarından mahrum kalır, savaşa, açlığa ve ölüme sürüklenir. Yemen'de yaşananlar "içler acısı" diye adlandırılır, gıda ve aşı gibi yardımlar da yapılır ama savaşın devam etmesi için her zaman bir sebep bulunur ve özellikle sivil halk zarar görür.

U. AZE

* İnsan Olmanın Bedeli: Rakamlarla savaşın yeryüzüne maliyeti, Gaia Dergi, 2015

Hindistan'da 14 bin ulaşım işçisi greve çıktı

Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de Delhi Taşımacılık Kurumu (DTC) bünyesinde çalışan yaklaşık 15 bin kişi 29 Ekim'de greve çıktı.

DTC yönetiminin sözleşmeli çalışan işçilerin maaşında yüzde 25 kesintiye gitmesine karşı gerçekleştirilen greve 12 binden fazla sözleşmeli, 2 bini aşkın da kadrolu çalışan katıldı.

DTC bünyesindeki otobüs şoförleri her gün 03.00'te uyanıp otobüsü devralmak için iki saatlik yol kat ettiklerini ve aileleriyle zaman geçiremediklerini belirtiyorlar. Ayrıca sürekli olarak 4-6 saat arasında yapılan fazla mesai ücretlerini

alamadıklarını da söylüyorlar.

Tüm Hindistan Merkez Sendikalar Birliği (AICCTU) genel sekreteri, DTC'de 30 yıl sonra gerçekleştirilen bu ilk grev öncesinde sabah erken saatlerde birkaç sendika yöneticisinin gözaltına alındığını belirtti. Amacın grevi engellemek olduğunu söyledi.

Sendikanın görüşme çabalarına rağmen DTC yönetimi ve hükümet bir adım atmazken 28 Ekim gecesi geç saatlerde

açıklama yapan DTC yönetimi, sözleşmeli çalışanların maaşlarının eski seviyesine çekileceğini açıkladı.

Ancak hem bu kararın çok geç gelmesi hem de diğer iki talebe ilişkin bir açıklama olmaması nedeniyle DTC çalışanları sabahtan itibaren greve çıktılar. Grevci işçiler otobüslerin garajlardan çıkışlarını da engellediler.

***

DTC yönetiminin 21 Ağustos'ta ya-

yınladığı genelge ile sözleşmeli çalışanların maaşlarını yüzde 25 azaltması grevin çıkış noktası. Mahkeme bu kararı yasaya aykırı bularak iptal etse de maaşlar eski seviyesine getirilmedi.

İşçiler de DTC yönetiminin bu saldırısı karşısında maaşların eski seviyesine geri çekilmesi, kadrolu çalışanlarla aynı ücretin verilmesini talep etti.

Yapılan oylamada işçilerin yüzde 98'i grev lehine oy verdi.

Hükümet cephesinden yapılan açıklamada "BU DTC'nin meselesi, Delhi hükümetinin değil" denildi.

Dörtlü Zirve gerçekleşti, sorunlar devam ediyor

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın ev sahipliğinde Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ve Almanya Başbakanı Angela Merkel'in katıldığı Suriye gündemli Dörtlü Zirve, 27 Ekim'de İstanbul'da yapıldı. Zirvenin ardından hem ortak basın toplantısı gerçekleştirildi hem ortak bir bildiri yayınlandı.

Taraflar birçok konuda anlaşmalarını söyleşeler de farklı telden çalmaları gözlerden kaçmadı. Söylemlere bakılırsa herkes Suriye için, Suriye halkı için çaba sarf ediyor. Oysa durum tam tersidir. Zira her tarafın kendi öncelikleri, kendi çıkarları var. Tümü de bu çıkarlarını şu veya bu şekilde gerçekleştirme derdindedir.

Zirvede Suriyelileri rahatlatacak ifadeler sadece Putin'den duyuldu. Cihatçıların temizlenmesi, Suriye'de bulunan "davetsiz/gayri meşru" askeri güçlerin (ABD, Türkiye, Fransa gibi) çekilmesi, ülkede durumun "normalleşmesi", yeniden insanın başlaması gibi alanlarda Suriye ile Rusya'nın çıkarları çakışıyor. Putin'in farklı bir duruş sergilemesi bu çakışmadan kaynaklanıyor.

Zirvenin diğer üç bileşenin ama özellikle T. Erdoğan'ın sarf ettiği sözler ise, 2011'den beri Suriye halklarına karşı savaş suçu işleyen zihniyetin yerli yerinde durduğunu kanıtlayan cinstendi. Cihatçı çetelerin himayesi ve Suriye topraklarının bir kısmının ilhak edilmesi AKP şefinin halen temel kaygısıdır. Bu kadarını başarabilirse, Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırdılabileceğini varsayıyor. Macron-Merkel ikilisinin esas derdi ise, "cihatçılar Suriye'de kalsın, mülteciler geri dönsün, mümkünse eğer Beşşar Esad yönetimi yıkılsın" şeklinde özetlenebilir.

***

Zirve sonrası yapılan ortak açıklamada, "Suriye Arap Cumhuriyeti'nin egemenliği, bağımsızlığı, birliği ve toprak bütünlüğü, çatışmaların önlenmesi" gibi vurgular da yer aldı.

Bu söylemlerin gerçek hayatta bir karşılığı yok. Zira zirvenin hemen ardından Türk ordusu Kobanê'yi bombaladı. Yani çatışmanın önlenmesi söylemi ilk anda berhava oldu. "Suriye'nin toprak bütünlüğü" konusu T. Erdoğan'ı zerre kadar ilgilendirmiyor. Tam tersine AKP iktidarının 2011'den bu yana izlediği bü-

Taraflar birçok konuda anlaşmalarını söyleşeler de farklı telden çalmaları gözlerden kaçmadı. Söylemlere bakılırsa herkes Suriye için, Suriye halkı için çaba sarf ediyor. Oysa durum tam tersidir. Zira her tarafın kendi öncelikleri, kendi çıkarları var. Tümü de bu çıkarlarını şu veya bu şekilde gerçekleştirme derdindedir.

tün politikalar Suriye'nin toprak bütünlüğünü parçalamaya endeksli. Geçmişte Hatay'ı (İskenderun Sancağı) ilhak edenler bugün de İdlib'den Fırat'a kadar uzanan bölgeyi ilhak etme telaşındalar. AKP'nin yönetici atadığı Efrin, El Bab gibi yerlerde ilhakçı bir güç gibi hareket ediyor. Yani saray rejimi halen Suriye'nin parçalanması için çaba sarf ediyor.

AKP şefi, Suriye'nin toprak bütünlüğünden, sadece Rojava'da Kürtlerin kazanımlarını ortadan kaldırmak için söz ediyor. Ama cihatçı çeteler söz konusu olduğunda durum tersidir. T. Erdoğan AKP'sinin kafa kesen karın deşen cihatçı tetikçileri söz konusu olduğunda Suriye'nin toprak bütünlüğünün sözü bile edilemez. Bu çeteler, saray rejiminin peşinde olduğu ilhak planının "yerli" dayanakları diye pazarlanıyor.

***

Çıkarların çatıştığı, sefil hesapların yarıştığı, hırsın gözleri bürüdüğü pazarlık masalarının çözücü olması mümkün değil. Bundan dolayı İdlib'in cihatçılardan temizlenmesi gecikiyor. Zira Suriye ile Rusya, İran gibi müttefikleri dışındakiler, süreci baltalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Rusya'nın basıncıyla bazı silahlı çeteleri çatışmasızlık bölgelerinden çeken T. Erdoğan rejimi, bunları Suriye topraklarını ilhak etmenin aparatı olarak

kullanmaya çalışıyor. Yani bir şeyi yaparken, öte yandan bozmaya da devam ediyor.

Süreç bu minvalde devam ettiği sürece çatışma ihtimali de yüksek olacak. Bu oyunda en tehlikeli rolü T. Erdoğan AKP'si ile Trump'ın ABD'si oynuyor. Trump'la anlaşılabilir Rusya ve İran'dan uzaklaşmaya hazır olan AKP şefinin, böyle bir anlaşma olmadığı sürece, Rusya-İran ikilisiyle çatışmayı göze alması kolay değil. Buna rağmen Suriye topraklarının bir kısmını ilhak etme çabaları sürüyor. T. Erdoğan'la himaye ettiği çetelerin ciddi açmazlarından biri gönlü ABD'den yana iken, Rusya'nın suyundan gitmek zorunda kalmalarıdır.

Zirvenin ardından Anayasa Komisyonu oluşturulması yönünde yapılan açıklama ise, beyhude bir hamle olmaya mahkumdur. Cihatçı çeteleri Suriye'ye taşıyan, onları destekleyen, eğiten, donatan güçlerin Anayasa Komisyonu'nda yer alması, abesle iştigaldir. Bu komisyonun bir işe yaraması mümkün değil. Suriye'de yeni bir anayasa yazılacaksa, bunu Suriye halkının düşmanları olan AKP Türkiye'si gibi devletler değil, emperyalist ve siyonist güçlere ve onların cihatçı tetikçilerine karşı direnen güçler yapacaklardır.

Öte yandan İran zirveye davet edilmezken, Suriye yönetiminden de pek söz

edilmedi. Hatta T. Erdoğan yine Beşşar Esad'ı hedef aldı. Elbette Rusya Suriye ve İran'la koordinasyon halinde çalışıyor. Nitekim Putin ortak basın toplantısında bunun ipuçlarını verdi. Yine de esas çözücü halka olan Esad yönetimi ile Rusya dışındaki müttefiklerinin ismi pek anılmadı. Bunun böyle olması, Esad yönetiminin her dayatmayı kabul edeceği anlamına gelmiyor.

Suriye yönetimi ile müttefikleri güçlü konumdadır. Elbette daha çok yıkım olmadan sorunları aşmayı önemsiyorlar. Cihatçıların temizlenmesi konusunda güvenmedikleri AKP'nin Rusya'nın basıncıyla oynadığı rolü de önemsiyorlar. Yine de İdlib'i çetelerden kurtarma konusunda da tam bir kararlılıkları olduğu gözleniyor. Siyasi süreç başladığında da AKP planlarının işe yaraması kolay olmayacak. Zira silahlı çetelerin savaşarak elde edemediğini, Esad yönetiminin masa başında vermesini beklemenin bir karşılığı olmayacaktır.

Unutulmamalıdır ki, kendilerini "direnmiş eksen" olarak tanımlayan güçler, birlikte hareket ediyor ve halen dayatmalara karşı direnme kapasiteleri olduğu gibi, Suriye'nin yakın geleceğinde etkin bir rol oynayacak güç, araç ve olanaklara sahipler...

İdlib'de kimyasal provokasyon hazırlığı

Suriye'de cihatçı katillere karşı savaşın son cephesi İdlib olacak. Suriye devleti ile müttefikleri kentin cihatçılardan arındırılması için hazırlıkların tamamlandığını belirtiyorlar. Kentin cihatçılardan temizlenmesinin uzun sürmeyeceği konusunda bir mutabakat da var. Elbette cihatçı çetelerle onların hamiliğini yapan AKP iktidarı işi yokuşa sürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu manevralar süreci uzatsa da sonucu değiştirme olasılığı çok düşüktür.

Cihatçı çetelere destek veren ABD-AB emperyalistleri, yine kimyasal silah söylemini gündeme getirerek tehditler savurmaya başladılar. Ortada bir vesile yokken emperyalist şefler, "kimyasal silah kullanılmasına seyirci kalmayacağız" diye beyanatlar vermeye başladılar. Emperyalistlerin bu zirvası, cihatçıların hezimete uğrayacağı kesin olan her kritik çatışmadan önce piyasaya sürüldü. Bu gerekçeye dayandırılarak Suriye'ye

karşı füze saldırıları düzenlendi. Ancak ne cihatçıların ne emperyalistlerin çırpınmaları, sonucu değiştirmeye yetmedi ve cihatçılar İdlib dışındaki kentlerden sökülüp atıldı.

Şimdi aynı senaryo İdlib'de sergilenmeye çalışılıyor. Batılı emperyalistler küstahça tehditlerini savurdular, sıra "Esad yönetimi kimyasal silah kullandı" demek için yeni bir provokasyon hazırlamaya geldi.

Bu kirli oyunlar artık bilindiğinden pek itibar eden olmuyor. Son provokasyon Doğu Guta'da sergilendi, ancak yalan olduğu kısa sürede ortaya çıkarıldı. Görüldüğü kadarıyla yalanların ortaya çıkarılması ne çeteleri ne hamilerini yeni provokasyonlardan alıkoymuyor. Nitekim cihatçıların İdlib'de de aynı iğrenç senaryoyu tekrarlamaya hazırlandıkları ortaya çıktı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Rusya'nın Suriye'deki Ateşkes İzleme Merke-

zi Başkanı Korgeneral Vladimir Savçenko, Suriye'nin İdlib bölgesindeki cihatçıların kimyasal saldırı provokasyonu hazırlığı içinde olduklarını belirtti.

Yerel kaynaklara dayandırılan açıklamada şu ifadeler yer aldı: "Halep bölgesi sakinlerinden Rus Ateşkes İzleme Merkezi'ne gelen bilgiye göre çeteler, Suriye ordusunu yerel halka karşı kimyasal silah kullanmakla suçlamak amacıyla kimyasal maddeleri kullanacakları yeni kışkırtma hazırlığı içindeler... Halihazırda Beyaz Miğferler örgütü üyeleri, yerel sakinlerin tanımadığı sivil vatandaşların katılımıyla mizansen çekimlere başladı."

Kendilerine biat etmeyen Suriye yönetimini cezalandırmak için fırsat kollayan batılı emperyalistler, çetelerin mizansenlerini bahane edip bir kez daha Suriye'yi füzelerle vurabilirler. Ancak görünen o ki, bu provokasyon ve tehditler İdlib'in cihatçılardan temizlenmesini engellemeye yetemeyecek...

Çin de savaş hazırlığına yoğunlaşıyor

Emperyalizmin hegemonya krizi ve nüfuz mücadeleleri dünyanın dört bir yanında kızışırken, emperyalistler savaş hazırlıklarına daha fazla yoğunlaşıyor.

Geçtiğimiz günlerde Birleşmiş Milletler'de Rusya temsilcisinin "ABD savaşı hazırlıyor, biz ise savaşa hazırlanıyoruz" ifadeleriyle gözler önüne serilen emperyalist savaş tehdidi bu kez de Çin Devlet Başkanı Şi Jinping'in çağrısıyla tekrar su yüzüne çıktı.

Şi Jinping, ABD ile aralarındaki gerginlik konularını içerisinde yer alan Güney Çin Denizi'nde bulunan birliklerine savaşa hazırlanma çağrısı yaptı.

Geçen hafta bölgedeki askeri birlikleri ziyaret eden Jinping, komutanları modern savaş tekniklerine göre savaş hazırlığına yoğunlaşmaya çağırdı. Jinping'in, her türlü durumu göz önünde bulundurmak ve buna göre acil eylem planı yapmak gerektiğine işaret ettiği bildirildi.

Geçtiğimiz haftalarda, bölgede bulunan ABD savaş gemisi, Çin destroyeriyle çarpışma tehlikesi yaşamıştı.

FKÖ İsrail'i tanıma kararını askıya aldı

Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Merkez Konseyi, İsrail Filistin devletini tanıyana kadar İsrail'i tanıma kararını askıya aldı.

29 Ekim'de toplanan konsey, kararın uygulanma yetkisini Filistin devlet başkanı Mahmud Abbas ve FKÖ Yürütme Konseyi'ne verdi. Kararla birlikte, İsrail 1967 sınırları içindeki ve başkenti Kudüs olan Filistin'i tanıyana dek, İsrail'i tanıma ve yapılan tüm anlaşmalara uyma yükümlülüğü kaldırıldı.

Konsey, kararını gerekçelendirirken şunlara dikkat çekti: "İsrail'in imzalanan anlaşmalar ve müteakip yükümlülükleri yerine getirmemeyi sürdürmesi ve geçiş evresinin artık mevcut olmadığı dikkate alınarak..."

Konseyin sonuç bildirgesinde, İsrail ile Filistin Yönetimi arasındaki güvenlik koordinasyonunun tüm biçimlerini ve ekonomik ilişkileri durdurma kararı alındığı da aktarıldı.

"ABD savaşı hazırlıyor, Rusya savaşa hazırlanıyor"

Emperyalistler dünyanın dört bir yanına nüfuz etmek adına bölgesel savaş ve yıkımlara yol açarken, aralarında da kıyasıya savaş hazırlıklarını sürdürüyor. ABD Başkanı Donald Trump'ın nükleer anlaşmadan çekilme kararı ve savaş tehditleri savurmaya başlaması, son olarak da Birleşmiş Milletler'de (BM) gündem oldu.

BM Birinci Komitesi'ndeki oturumda, "silahsızlanma" ve "uluslararası gü-

venlik" başlıkları üzerinde durulurken, Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Andrey Belousov'un "ABD savaşı hazırlıyor, Rusya savaşa hazırlanıyor" ifadeleri, emperyalist savaş tehdidinin giderek yakıncılaştığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Bir süre önce komitedeki toplantıda ABD'nin, "Rusya'nın savaşa hazırlandığını" söylediğini hatırlatan Belousov, ABD'nin savaşı hazırladığını, Rusya'nın

ise kendisini korumak için savaşa hazırlandığını belirtti.

ABD başkanı Trump'ın Orta Menzilli Nükleer Kuvvetler Anlaşması'ndan çekilme kararının yol açtığı tehdide işaret eden Belousov "ABD niçin anlaşmadan çekilsin, nükleer potansiyelini neden arttırsın, nükleer silahların kullanım düzeyini azaltan yeni bir nükleer doktrini neden kabul etsin? Bu sorular hepimizdir" diye konuştu.

Almanya-Hessen'de eyalet seçimleri

Almanya'da 28 Ekim Pazar günü Hessen eyaleti yerel seçimleri gerçekleştirildi. Daha önce yapılan Bayern seçimlerinde olduğu gibi Hessen seçimleri de Almanya'daki genel politik durumu yansıtır şekilde sona erdi.

Seçimlerden iktidar partileri CDU ve SPD büyük oy kaybı yaşayarak çıkarken, Yeşiller ve faşist parti AfD oylarını büyük oranda arttırdı.

Seçim sonuçlarına göre CDU %27,9; SPD %19,8; Yeşiller %19,8; AfD %13,1; FDP %7,5; Sol Parti %6,3 oy aldı.

Bu sonuçlara göre CDU, birinci parti olmasına rağmen, %10'un üstünde bir oy kaybı yaşadı. SPD de onunla aynı oranda bir kayıp yaşayarak aynı kaderi paylaştı. Art arda alınan bu yenilgilerden sonra Başbakan Merkel, Aralık ayında yapılacak kongrede aday olmayacağını açıkladı. İktidar ortağı SPD'yi ise daha büyük bir krizin beklediğine kesin gözüyle bakılıyor.

Buna karşılık Yeşiller ve AfD ise, iktidar partilerinin kaybettiği oranda oylarını arttırarak, seçimden en kazançlı çıkan partiler oldular. Oylarını arttıran bir diğer parti de FDP olurken, %1,1 oranında oy artışıyla Sol Parti de eyalet meclisine 9 milletvekiliyle girmeyi başardı.

Seçimlere katılım %70 oranında gerçekleşirken, 137 sandalyeli eyalet parlamentosuna, DİDF Yönetim Kurulu üyesi iken Sol Parti listesinden giren Saadet Sönmez de seçilmeyi başardı.

Programı ve açıklamalarıyla baştan sona ırkçı-faşist ve yabancı düşmanı olan AfD oylarını yaklaşık %9 arttırarak, 19 milletvekiliyle parlamentoya girdi. Böylece şimdiye kadar giremediği Hessen parlamentosuna da girerek, Almanya'daki 16 eyaletin tümünün parlamentolarında temsil edilecek.

Başkenti Wiesbaden olan Hessen eyaleti, daha geniş bir tanımla Rhein-Main olarak adlandırılan bölge, sanayisi, ulaşımı, havaalanı, borsası, fuarı, Avrupa

Bölgede gittikçe artan sosyal sorunlar karşısında burjuva partileri işçi ve emekçilerin taleplerini demagogik anlamda bile dile getirmekten kaçınıyorlar. Dolayısıyla son seçimde iktidar partilerinin hezimete uğraması hiç de şaşırtıcı olmadı.

Merkez Bankası'na ev sahipliği yapması vb. bakımlardan son derece önemli bir eyalettir. Höchst AG, Opel, Alman Demiryolları ve Frankfurt Havaalanı gibi kuruluşlar sayesinde yüz binlerce insana istihdam sağlamaktadır. Bu özelliğinden ötürü dışarıdan çok göç alan bir bölgedir aynı zamanda. Sürekli artan nüfusa kira artışları, hayat pahalılığı ve taşeronlaştırma eşlik etmekte, işsizlik ve yoksullaşma gittikçe artmaktadır.

Bölgede gittikçe artan sosyal sorunlar karşısında burjuva partileri işçi ve emekçilerin taleplerini demagogik anlamda bile dile getirmekten kaçınıyorlar. Dolayısıyla son seçimde iktidar partilerinin hezimete uğraması hiç de şaşırtıcı olmadı. Fakat onlardan yüz çeviren emekçilerin onlardan hiçbir farkı olmayan Yeşiller'e ve daha beteri AfD'ye yüzünü dönmeleri ise işçi-emekçi hareketinin handikaplarına işaret etmektedir.

Solun bıraktığı boşluğu liberal Yeşiller ve ırkçı faşistler dolduruyor.

Örneğin Sol Parti emekçilerin talep-

lerini en iyi formüle eden parti olmasına rağmen, bu, oy oranına çok az yansdı. Bunun gerisinde Almanya'da hala kırılmayan anti-komünist histeri ve partinin bütünlükten yoksun parçalı yapısı olsa bile, esas sorun bu değil. Esas sorun bu partinin işçi ve emekçi tabanıyla temas noktalarının gittikçe zayıflamasıdır. Sol Parti önceleri birçok işçi-emekçi eyleminin örgütleyicisiyken, şimdilerde sadece katılımcısı konumunda ve peşinden sürüklenmektedir.

Alman toplumunda, özellikle son yaşanan ve kuraklığa varan aşırı sıcak yazın ardından, iklim ve çevre sorunlarına karşı duyarlılık gittikçe artıyor. Çevreci bir görüntü veren Yeşiller bu duyarlılığı iyi maniple etti ve oluşan tepkinin bir bölümünü hanesine oy olarak yazdırmayı başardı denebilir.

Öte yandan 2014'ten bu yana Hessen eyaleti başbakan yardımcılığı yapan ve aynı zamanda eyaletin ekonomi, enerji, ulaşım ve bölgesel kalkınma bakanı olan, Yeşillerin eyalet başkanı, Yemen asıllı Ta-

rık el-Vazir partiyi gittikçe sağcılaştırıyor. Sermaye çevreleriyle haşır neşir olan bu zat, parti içindeki sol eğilimleri törpüleyerek sermayeye güven veren adımlar atmaktadır. Sermaye çevreleri de, bir zamanların '68'li Joschka Fischer'i kullandıkları gibi, 47 yaşındaki el-Vazir'in de "göçmen" imajını kullanışlı buluyor ve destek veriyorlar.

Alman sermaye devletinin medet umduğu yabancı düşmanı ve ırkçı politikaların düzlediği yolda ilerleyen AfD de bu alandaki oyları alarak yükselişini sürdürdü. Son Chemnitz provokasyonu ile ırkçılıkta gemi iyice aza alan faşist AfD, yabancıları sosyal sorunların kaynağı olarak göstermekte, sınır dışı edilmelerini talep etmekte ve sosyal yardımların kaldırılarak herkesin zorla çalıştırılmasını savunmaktadır. Dahası artık genel-siyasal propaganda ve örgütlemeye yetinmemekte, işçi-emekçilerle temas noktalarını arttırarak, sendikalarda yer tutmaya çalışmaktadırlar.

Burjuva arenada bunlar yaşanırken, devrimci-demokratik cemahta ise seçimler vesilesiyle herhangi bir çalışmaya rastlanmadı. Başta MLPD olmak üzere, devrimcilik iddiasındaki çevreler seçimleri atalet içinde karşıladılar. Soldaki bu tabloyu değiştirecek olan, işçi sınıfı eksenli, kararlı, ısrarlı ve istikrarlı devrimci bir sınıf çalışmasıdır.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Hambach için kitlesele eylem

Almanya'nın Aachen kenti yakınlarındaki Hambach ormanının talan edilmesine karşı 28 Ekim günü binlerce kişi yine eylemdeydi.

Trenle Düren şehrine gelen yaklaşık 5 bin kişi yüzde 90'ı yok edilen ormanda kalan 200 hektarlık alandaki ağaçların da kesilmek istenmesini protesto etti.

Polis çevrecilerin tren istasyonundan çıkma-

sını engellemek istese de Hambach ormanının iki ayrı noktasında eylemler gerçekleştirildi.

Eylemciler, kendilerini Hambach kömür madenine giden demiryoluna zincirledi. Eylemcilerin diğer kısmı da otoyoldan geçerek ormanlık alana girdi.

Eylemcilere saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Frankfurt'ta 'Marksizm ve işçi sınıfı' konulu seminer

Karl Marx, 200. doğum yıldönümü vesilesiyle dünyada ve özellikle Almanya'da bir kez daha gündeme oturdu bu yıl. Bunun, kapitalizmin tıkanıp ve krize girdiği bir döneme denk gelmesi onu ayrıca önemli kıldı. Marx ve Marksizm çok çeşitli eylem, etkinlik, tartışma ve yazılma konusu oldu.

Yurtdışındaki sınıf devrimcileri olarak bizler, bu seneki merkezi gece etkinliğimizi Karl Marx'a atfetmiş bulunuyoruz.

Bu vesileyle marksist eğitime katkı sunması ve gece hazırlıkları çerçevesinde çeşitli bölgelerde organize edilen etkinliklerden biri de 28 Ekim Pazar günü Frankfurt'ta gerçekleştirildi.

Seminer, etkinliğe ilişkin ve yakın zamanda yitirdiğimiz Teslim Demir (Sinan) yoldaş anısına yapılan kısa bir açılış konuşması ve saygı duruşu ile başladı.

Daha sonra, Marx'ın yaşamını özetleyen, "anlatılan senin hikayen" adlı kısa sinevizyon izlendi.

Sinevizyonun ardından, Marx'ın biyografisinden başlanarak, onun işçi sınıfının ideolojisi olan bilimsel sosyalizmi oluşturduğu tarihsel süreçler ele alındı.

Bu bahiste özellikle birer kilometre taşları olan Almanya'daki köylü ayaklanmaları, 1848-49 devrimi, Paris Komünü vb. gibi önemli tarihsel olayların üzerinde duruldu.

Marx'ın kendinden önceki ütopyik sosyalistlerden ve idealist filozoflardan yararlandığı fakat onları aştığı vurgulanırken, bunun da dönemin toplumsal ve siyasal pratik süreçlerinden süzülerek oluşturulduğuna değinildi.

Marx'ı kendinden önceki filozoflardan ayıran özellikler üzerinde durularak, sınıf mücadelesini onun keşfetmediği, fakat artı-değer sömürsü ve işçi sınıfının tarihsel rolünü açıklığa kavuşturmanın Marx olduğu belirtildi. Bu yanı sıra onun sadece dünyayı anlayan değil, ondan da önemli olarak onu değiştirme uğraşı veren bir devrimci olduğu söylenerek, Engels'le birlikte devrimci ve eylemci kimliğine vurgu yapıldı.

Marksist ideolojiyi diğer tüm ideolojilerden ayıran yanlara değinilen bir anlatımın ardından, kapitalizmin güncel krizinin Marksizm'i de güncel kıldığı ve Marksizm'in yeniden ilgi odağı olma-

ya başladığı dile getirildi. Bir Marksizm düşmanı olan ve *Tarihin Sonu ve Son İnsan* kitabının yazarı Fukuyama'nın bile Marx'ın haklı çıktığını belirtmek zorunda kaldığına değinildi.

Bir seminerin dar sınırlarına sığmayacak genişlikte olan konu ana hatlarıyla başarıyla özetlendikten sonra kısa bir ara verildi.

Aranın ardından katılımcıların konuya ilişkin görüşlerini de dile getirdikleri soru cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde ağırlıklı olarak, proletarya diktatörlüğü, sosyalizmin tarihsel sorunları, Almanya'da işçi sınıfı, sendikaların durumu ve sınıf çalışmamız, reformizm, Almanya'da Stalin üzerinden süren anti-komünist histeri konularının da aralarında olduğu pek çok başlıkta canlı tartışmalar yapıldı.

Seminer, sunumu yapan yoldaşın, sınıf mücadelesinin ayırt edici ve tayin edici önemi, bunun için de sınıf mücadelesi yürüten her devrimcinin Marksizm'i öğrenme zorunluluğuna ilişkin toparlayıcı bir konuşması ile sona erdi.

Dortmund'da '200. yılında Karl Marx ve Marksizm' etkinliği

Dortmund BİR-KAR'ın "200. yılında Karl Marx ve Marksizm" çağrısıyla düzenlemiş olduğu etkinlik 27 Ekim tarihinde gerçekleştirildi.

Etkinlik devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Karl Marx'ın kısa bir biyografisi ve Genco Erkal'ın Marx'ı anlattığı tiyatrosundan oluşan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Etkinliğimiz, semineri hazırlayan yoldaşımızın yaptığı sunum ile devam etti. İki bölümden oluşan sunumun ilk bölümünde, Karl Marx'ın yaşadığı tarihsel dönem, bilimsel sosyalizm düşüncesinin ortaya çıkışı, Marx ile birlikte onun en yakın yoldaşı olan Engels'in bu düşüncenin oluşmasındaki o tartışılmaz olan devrimci emekleri üzerinde duruldu. Aynı zamanda onların bu tarihsel süreç içerisinde hem bir bilim adamı ve filozof ama asıl olarak devrimci birer eylem insanları oldukları, sınıfa bilimsel sosyalizm düşüncesinin taşınması için devrimci örgüt ve partinin oluşturulması konusundaki paha biçilmez çabaları, Komünistler Birliği'nden I. Enternasyonal'in kuruluşuna kadar devam eden süreç içerisinde canlı örnekleriyle anlatıldı.

İkinci bölümde ise, günümüz dünyası, emperyalist kapitalizm ve onun bütün bir insanlığa yaşatmakta olduğu barbarlık canlı ve çarpıcı örnekleri ile anlatıldı. Bu bölümde, burjuvazi ve onun sol içerisindeki uzantıları olan reformistler ve sol liberaller tarafından Marksizm'in devrimci özüne yönelik çok yönlü saldırılara değinildi. Her şeye rağmen Marksizm'in günümüz dünyasında da, -başta bizim gibi sınıf devrimcileri için- sınıf içerisindeki çalışmalarında bir eylem kılavuzu olmaya devam ettiği vurgulandı. Kapitalizm tüm kurumlarıyla beraber ortadan kalkmadığı sürece Marx ve Marksizm'in işçi sınıfına yol göstermeye devam edeceğine dikkat çekilen sunum, tam da bundan dolayı herkesten çok biz işçi ve emekçilerin bu ideoloji ile donanması çağrısıyla bitirildi.

Son bölümde ise sunumla ilgili sorular alındı ve düşüncelerini belirtmeleri için söz katılımcılara bırakıldı. Canlı tartışmalarla devam eden etkinlik bu bölümün sonunda bitirildi.

DORTMUND BİR-KAR

Proletaryanın büyük öğretmeni Karl Marx Essen'de anıldı

Karl Marx'ın 200. doğum yılı etkinlikleri kapsamında Essen BİR-KAR 28 Ekim günü "200. Yıl - Adı yüzyıllar boyunca yaşayacak, eseri de!" şiarıyla kahvaltı düzenledi.

Etkinlikte Karl Marx ile ilgili sunumda Marx'ın hayatı ve yaşadığı tarihi dönem ve ölümsüz eserlerinden alıntılar yer aldı. Ayrıca, Marx'ın düşüncelerinin bugünün dünyasında halen güncelliğini koruduğunun, bunun ise sermaye düşü-

nürleri tarafından dahi itiraf edildiğinin altı çizildi.

Sunumun sonunda, kapitalist egemenliğin sadece Marksizm silahıyla donanarak aşılabileceği vurgusu yapıldı.

Etkinlikte yapılan ikinci sunum, kilometre taşı olan Greif Direnişi ve bu direniş yönelik sermayenin açtığı davayla ilgiliydi. 2014 yılının Şubat ayında kopan Greif fırtınasının seyri ve Türkiye işçi sınıfı için önemi üzerinde duruldu. Sunum-

da, Greif mücadelesinin öneminin, militanlaşan işçi sınıfının varlığına ve aynı zamanda sendika bürokrasisinin ihanetine ışık tutmasından kaynaklandığına dikkat çekildi. "Neden Greif 4 yıl sonra yargılanıyor" sorusuna ise, sermaye devletinin krizin derinleştiği bir evrede Greif ve benzeri militanlaşmaların önünü kesmek istediği yanıtı verildi. Sunumdan sonra katılımcılar, mahkeme sürecinin yakından takipçisi olacaklarını beyan ettiler.

Greif işgalini yargılayanların karşısında, grev hakkını kullanan Greif işçilerinin yanındayız!

Ücretli köleliğe, düşük ücretlere, 44 taşeronu karşı greve çıkan, fabrikalarını işgal eden Greif işçilerine dört yıl sonra devlet tarafından dava açıldı. 191 işçiye...

İşçiler, adım adım örgütlenerek başlattıkları mücadelenin sözleşme aşamasında, patronun uzlaşmaz tutumuna 10 Şubat 2014'te üretimi durdurarak yanıt verdiler. 10 Şubat'ta başlayan fabrika işgali 10 Nisan'da polisin saldırısına kadar sürdü. Fabrikanın örgütlenme sürecinde, grevde, işgalde, sonrasında sendikada süren direnişte kadın işçiler mücadeleyi hep daha da güçlendirenlerdi. Özellikle işgal süreci ile birlikte hızla bilinçlenen kadın işçiler, kendi sorunları etrafında da örgütlenerek direnişin önemli örneklerini ve deneyimlerini yarattılar.

GREİF DAVASI YARGILANAMAZ!

Greif davası; sözleşme hakkına sahip çıkmaktır!

Greif davası; söz-yetki-karar hakkının işçilerde olmasıdır!

Greif davası; sendikal bürokrasiye karşı mücadele demektir!

Greif davası; düzenin yasalarına takılmamak, fiili-meşru mücadele çizgisi ile hareket etmek demektir!

Greif davası; sermayeye ve taşeron köleliğine karşı bayrak kaldırmaktır!

Greif davası; kadın işçilerin örgütlü daha güçlü, kendi örgütlülüğü ile daha özgüvenli, direnişle özgür olduğunun gösterilmesidir!

Kadın işçiler, örgütlenme sürecinde yeterince aktif olamaları da işgal ile birlikte onlar için zorluk alanları olan engeller daha hızlı geride kalmaya başladı. İşgal komitesi başta olmak üzere komis-

yonlarda yer aldılar, böylece işgalin tüm süreçlerine hakim oldular. Emekçi Kadın Komisyonu'nu kurdular. Bu komisyon ile örgütlülük düzeyleri arttı. Kadın işçilerin gündemlerini panellerle, etkinliklerle gündemleştirdiler. Kısacası Greif işgal fabrikasında kadın işçilerin direniş içerisinde bilinçlenmede, örgütlenmede ne kadar hızlı yol alabildiklerini gördük. Süreçlerin öznesi olarak davrandıklarında kendi yaşamlarına, haklarına, geleceklere dair karar veren, önlerindeki setleri deviren güçlerini fark etmelerini sağladılar. 44 taşeronun tetikçileri işçilerin üzerine saldırdığında en önde kadın işçiler dikildi. Boğaz Köprüsü'nü keserek seslerini duyurmak için eylem yapan da kadın işçilerdi. Direnişin her boyutunda güç katan kadın işçiler, yıllardır çalıştıkları fabrikada erkek işçilerle oluşturamadıkları kardeşleşmeyi, omuz omuza davranmayı başardılar.

Greif işgali ve direnişine yaşandıktan dört yıl sonra dava açılması bir tesadüf

değil. OHAL ile işçinin üzerinden silindiri gibi geçmeye çalışan, grevleri yasaklayan, işçi haklarını hiç eden, çalışma koşulları iyileşsin diyen üçüncü havalimanı işçilerini tutuklayan sermaye devletinin özel bir hedef tercihidir bu dava. İşçilerin huzursuzluğunun arttığı, tepkinin biriktiği böylesi bir dönemde oluşabilecek bir patlamadan önce işçilere verilmeye çalışılan bir gözdağıdır.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak nasıl ki Greif fabrikasının işgal döneminden başlayarak aktif bir şekilde Greif'in kadın işçilerinin yanında olduysak, işgal ve direniş sürecinde kadın işçilerin örgütlü gücünü ortaya çıkartmak için dava sürecinde de sermaye devletinin karşısında işçilerin yanındayız!

Tüm işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri grev hakkını ve Greif işçilerinin mücadelesini sahiplenmeye; 12 Kasım Pazartesi, saat 09.30'da Gaziosmanpaşa Adliyesi'nde olmaya çağırıyoruz!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Kadınlara reva görülen: Geçici çalışma, aile ve ev işleri

Sermaye düzeninin, kadınları geçici işçi olarak kullandığı, ev ve aile işlerini sırtına yüklediği, BETAM'ın 'Hangi kadınlar işgücü piyasasından çıkıyor' başlıklı araştırmasıyla bir kez daha ortaya serildi.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) Hanehalkı İşgücü Anketi 2016 yılı verileri kullanılarak hazırlanan araştırmaya göre, bir işte çalışıp daha sonra ayrılan kadınların çalışmayı sürdürenlere göre daha yaşlı, daha az eğitilmiş, daha çok çocuk sahibi olduğunun görüldüğü ifade edildi. Kadınların daha çok vasıfsız işlerde çalıştığı belirtilerek, işten ayrılan her 10 kadından 3'ünün ailedeki bakım işleri nedeniyle işten ayrıldığı söylendi.

2017 yılı itibarıyla 15 yaş üstü kadınların yalnızca yüzde 33,6'sının çalıştığı ve bunların yarısından fazlasının daha önce bir yerde çalışıp ayrıldığı belirtilen araştırmada "Bu durum kadınların işgücü piyasasına giristen ziyade işgücü piyasasında kalma ile ilgili sorunlar yaşadıklarına işaret etmektedir" denildi.

Öğrencilik, emeklilik veya engellilik gibi nedenler dışında çalışmayan 15-44 yaş arasındaki kadınların yüzde 61,8'inin "ev kadını" olduğu için, yüzde 20'sinin ailevi veya kişisel nedenlerle işgücüne dahil olmadığı belirtilen araştırmada 2016 yılında kadınların işgücüne katılımının yüzde 40,5 olduğu, üniversite mezunu kadınlarda ise bu oranın yüzde 75,6 olduğu aktarıldı. Daha önce çalışıp şu an çalışmayan kadınların yüzde 86,4'ünün evli olduğu belirtilerek "Bu durum evlilikle birlikte gelen hane içi üretimin kadının sorumluluğu olarak görülmesinin işgücündeki kalmayı zorlaştırdığına işaret etmektedir" denildi.

İşten ayrılan kadınların yüzde 34,6'sının en son yaptığı işin, "nitelik gerektirmeyen iş" sınıfında olduğu ifade edilen araştırmada "geçici işlerinin bitmesi nedeni ile işten ayrılanlar"ın payının yüzde 36,9 olduğu dikkat çekti.

Eşinin isteği üzerine/evlilik nedeniyle işten ayrılanların oranının yüzde 14,9, ailedeki çocuklara veya bakıma muhtaç yetişkinlere bakmak için ayrılanların oranının yüzde 13 olduğu kaydedildi.

Küçükçekmece'de 25 Kasım ve kriz forumu

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu, düzenli olarak yaptığı kahvaltılı forumlardan birini daha 29 Ekim'de gerçekleştirdi. Sabah saatlerinde hep birlikte yapılan kahvaltının ardından forum başlarken bir yandan da çocuklar seramik atölyesi ile yaratıcılıklarını ve el işlerini geliştirdiler.

Forumda kriz ve 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü ana başlıklar olarak öne çıktı. Krizin işçi-e-

mekçi kadınlara yansımaları üzerinde durulan forumda, hükümetin gündem değiştirme çabalarına değinildi. Kıdem tazminatının gasp edilmesi girişimleri, işten atmalar, ücretsiz izinler ve zamların konuşulduğu forumda kadına ve çocuğa yönelik şiddet ve cinsel saldırılar, özellikle AKP hükümetinin bu saldırıları teşvik eden ve koruyan politikaları tartışıldı.

Tüm bunlar ışığında 25 Kasım'ın öne-

mine değinilen forumda, kadına yönelik şiddetin ana kaynağının kapitalizmin yarattığı ve derinleştirdiği karanlık olduğu vurgulanarak 25 Kasım gündemini yerelde etkili bir biçimde işlemek için fikir alışverişinde bulunuldu.

Planlama yapılmasıyla son bulan forumda Greif işçilerinin 12 Kasım'da görülecek duruşmasına da çağrı yapılarak "Greif işçi sınıfının davasıdır, yargılanamaz!" denildi.

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için YÖK'e ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!

38 yıl önce 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından gençliği abluka altına almak için kuruldu YÖK. Askeri faşist darbe kılıfı ile işçi ve emekçilere dönük ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar gerçekleştirilenler YÖK eliyle de üniversitelerde uygulanacak neo-liberal eğitim politikalarını hayata geçirmenin önünü açtılar. Devrimci ilerici öğrencilere bir dizi zorbalık ve baskı uygulandı, öğrenciler üniversitelerden uzaklaştırılmaya çalışıldılar.

YÖK daha kuruluşundan itibaren üniversitelerin öznelere dönük bir saldırı aracı olarak kullanıldı, kullanılmaya da devam ediliyor. 15 Temmuz'un ardından ilan edilen OHAL'i uzunca bir süre araç olarak kullanan sermaye iktidarı üniversitelerde baskı ve zorbalığı daha da arttırdı. Yine OHAL ve YÖK işbirliği ile binlerce ilerici muhalif akademisyen üniversitelerden ihraç edildi. İhraç edilen akademisyenlerin yerine rektör ve dekan akrabalıkları ile yeni akademisyenler atanırken, üniversitelerde zaten niteliksiz olan eğitim daha da niteliksizleşti. Okullarda devrimci, ilerici, muhalif öğrencilere siyaset yasakları uygulanırken, bizzat devlet eliyle dinci-faşist çeteler üniversitelerde palazlandırıldı. Çeteler-rektörlük-polis işbirliği ile üniversiteler adeta birer hapishaneye dönüştürülürken, öğrencilere ve akademisyenlere de tutsak muamelesi yapıldı, yapılıyor.

Kıscası YÖK'ün kuruluşundan (12 Eylül'den) OHAL'e sermaye düzeninin üniversiteler ve gençlikle hesaplaşması bitmedi. Kuşkusuz bu hesaplaşma, sermaye düzeni gençliğe "kindar, dindar ve biatkar" bir nesil gömleği giydirmeye çalıştığı müddetçe de devam edecektir. Çünkü

38 yıl önce gençliği zapturapt altına almak için kurulan YÖK bugün düzenin birçok kurumu ile hâlâ yerli yerinde durmakta, gençliğin üstünde parçalanması gereken bir baskı aracı olarak işlemektedir. YÖK ve YÖK düzenine karşı mücadeleyi büyütme için 6 Kasım'da özgürlüğümüz ve geleceğimize sahip çıktığımızı gösterecek, tüm gücümüzle alanlarda olacağız!

gençlik başta toplumsal sorunlar olmak üzere bir dizi sorun karşısında duyarlılık ve mücadele dinamizmi taşımaktadır. YÖK ve diğer baskı araçları ile yapılmak istenen bu dinamiği zayıflatmak, sindirmektir.

Şimdi gündemde ekonomik kriz var ve bu olgu tüm toplumu etkisi altına almıştır. İşçi ve emekçiler işten atma, hak gaspları ve sömürü koşullarının giderek ağırlaşması altında eziliyor ve sindirilmeye çalışılıyorlar. Gençlik de her kademesi paralı olan niteliksiz bir eğitim sisteminde eğitimini sürdürmeye çalışmakta veya giderek büyüyen genç işsizler ordusunun

bir parçası olmaktadır. Sermaye düzeni yaşadığı ağır ekonomik krizi işçiler, emekçiler ve gençliğe fatura ederek aşmaya çalışmaktadır. Daha seçimlerden önce KYK yurtlarına zam olmayacak diye açıklamalar yapan iktidarın seçimlerden sonra ilk icraatı öğrenci yurtlarına zam yapmak olmuştur. Yurtlardan yemekhanelere, ulaşımdan okul materyallerine dek her şey ekonomik krizin etkisiyle giderek daha da pahalılaşırken, "kriz yok manipülasyon var" açıklamalarının ne kadar kof olduğu gözler önüne serilmiştir.

Üniversitelerden binlerce ilerici, mu-

halif akademisyeni ihraç eden, anti-bilimsel uygulamaları okullardan yurtlara her alanda hayata geçiren sermaye devletinin şefi daha birkaç hafta önce katıldığı bir toplantıda, "Dünyanın en iyi 500 üniversitesi arasında Türkiye'den hiçbir üniversite yok, demek ki bir yanlışlık var" diye ikiyüzlü bir açıklamada bulunmuştur.

Baskı ve zorbalığın böylesine arttığı günümüzdeki tablo gençlik açısından karanlık ve geleceksizlikten başka anlama gelmemektedir. Öte yandan daha geçen sene "üniversitelerin bölünmesi üzerine" gelişen eylemlilikler göstermektedir ki bu karanlık tabloyu yıkıp parçalamak ellerimizdedir. 38 yıl önce gençliği zapturapt altına almak için kurulan YÖK bugün düzenin birçok kurumu ile hâlâ yerli yerinde durmakta, gençliğin üstünde parçalanması gereken bir baskı aracı olarak işlemektedir.

YÖK ve YÖK düzenine karşı mücadeleyi büyütme için 6 Kasım'da özgürlüğümüz ve geleceğimize sahip çıktığımızı gösterecek, tüm gücümüzle alanlarda olacağız!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
Kasım 2018

DGB'den krize karşı mücadele çağrısı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) hafta boyunca İstanbul'un birçok bölgesine yaptığı sticker faaliyeti ile gençliğe ekonomik krize ve YÖK düzenine karşı mücadele etme çağrısı yaptı.

Ekonomik kriz her geçen gün derinleşirken, krizin faturası işçi ve emekçilere kesilirken işçi çocukları olan gençlik de bu krizden payına düşeni alıyor. Bu duruma karşı "Özgürlüğüne ve geleceğine sahip çık! Krizin faturasını ödeme!"

şiarlı stickerlarla mücadele çağrısı yapıldı.

Diğer yandan gençliği sindirmek, üzerinde baskı kurmak ve sorgulama-yanc dinci-gerici nesiller haline getirmek amacı ile 12 Eylül 1980'de askeri faşist darbe ile kurulan YÖK'ün kuruluş yıldönümü yaklaşırken, "Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, YÖK ve YÖK düzenine karşı mücadeleye!" şiarlı stickerlar ile gençliğe mücadele etme çağrısı yapıldı.

Stickerlar, Hadımköy İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa TÜYAP ring kalış aracı çevresi, İÜ-C TBMYO kampüs çevresi, İÜ-C Avcılar Kampüs çevresi, Cihangir Üniversite Mahallesi, Bakırköy, Cevizlibağ, Çapa, Kocamustafapaşa, İstanbul Üniversitesi Beyazıt çevresi, Mecidiyeköy, Taksim, Beşiktaş, Kadıköy, Yıldız Teknik Üniversitesi ve çevresine yapıldı.

**Büyük Sosyalist Ekim Devrimi
101. yaşında!**

**Yeni Ekimlerin Partisi
20. yaşında!**

